

DECYZJA KOMISJI**z dnia 16 października 2013 r.****w sprawie pomocy państwa nr SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s.***(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 6261)***(Jedynie tekst w języku słowackim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/342/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy ⁽¹⁾,po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag ⁽²⁾ zgodnie z przywołanymi artykułami i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA**1. POSTĘPOWANIE PRZED KOMISJĄ**

- (1) Pismem z dnia 15 października 2004 r. zarejestrowanym w dniu 25 października 2004 r. Komisja otrzymała skargę dotyczącą pomocy państwa udzielonej rzekomo niezgodnie z prawem na rzecz Frucona Košice, a.s. Skarżący przekazał informacje uzupełniające w dniu 3 lutego 2005 r. W dniu 24 maja 2005 r. odbyło się spotkanie ze skarżącym.
- (2) Na podstawie informacji otrzymanych od skarżącego Komisja zwróciła się do Słowacji pismem z dnia 6 grudnia 2004 r. o przekazanie informacji dotyczących kwestionowanego środka. Słowacja odpowiedziała pismem z dnia 4 stycznia 2005 r., zarejestrowanym w dniu 17 stycznia 2005 r., w którym poinformowała Komisję o możliwym udzieleniu niezgodnej z prawem pomocy na rzecz Frucona Košice a.s. w kontekście układu z wierzycielami, i zwróciła się do Komisji o zatwierdzenie tej pomocy jako pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji finansowej. Słowacja przedłożyła informacje uzupełniające w piśmie z dnia 24 stycznia 2005 r., zarejestrowanym w dniu 28 stycznia 2005 r. Pismem z dnia 9 lutego 2005 r. Komisja zwróciła się o przekazanie dodatkowych informacji, które otrzymała w piśmie z dnia 4 marca 2005 r., zarejestrowanym w dniu 10 marca 2005 r. W dniu 12 maja 2005 r. odbyło się spotkanie z władzami słowackimi.
- (3) Pismem z dnia 5 lipca 2005 r. Komisja poinformowała Słowację, że podjęła decyzję o wszczęciu w odniesieniu do przedmiotowej pomocy postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.
- (4) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag dotyczących przedmiotowego środka.
- (5) Władze słowackie przedłożyły swoje uwagi w piśmie z dnia 10 października 2005 r., zarejestrowanym w dniu 17 października 2005 r. Komisja otrzymała uwagi od jednej zainteresowanej strony (beneficjenta) w piśmie z dnia 24 października 2005 r., zarejestrowanym w dniu 25 października 2005 r. Komisja przekazała te uwagi Słowacji, umożliwiając jej ustosunkowanie się do ich treści; uwagi Słowacji otrzymano w piśmie z dnia 16 grudnia 2005 r., zarejestrowanym w dniu 20 grudnia. Spotkanie z beneficjentem, podczas którego umożliwiono mu wypowiedzenie się w tej sprawie, odbyło się w dniu 28 marca 2006 r. Słowacja przedłożyła informacje uzupełniające w piśmie z dnia 5 maja 2006 r., zarejestrowanym w dniu 8 maja 2006 r.

⁽¹⁾ Ze skutkiem od dnia 1 grudnia 2009 r. art. 87 i 88 Traktatu WE stały się odpowiednio art. 107 i 108 TFUE. Treść tych dwóch grup postanowień jest zasadniczo identyczna. Do celów niniejszej decyzji odniesienia do art. 107 i 108 TFUE należy w stosownych przypadkach rozumieć jako odniesienia odpowiednio do art. 87 i 88 Traktatu WE. W TFUE również wprowadzono pewne zmiany terminologiczne, takie jak zmiana terminu „Wspólnota” na „Unia” oraz „wspólny rynek” na „rynek wewnętrzny”. W niniejszej decyzji stosuje się terminologię TFUE.

⁽²⁾ Dz.U. C 233 z 22.9.2005, s. 47.

⁽³⁾ Zob. przypis 2.

- (6) Komisja przyjęła decyzję nakazującą odzyskanie pomocy w dniu 7 czerwca 2006 r. ⁽⁴⁾. Począwszy od tej daty Komisja, w ramach kontaktów z władzami słowackimi dotyczących wykonania tej decyzji, otrzymywała informacje na temat wyników krajowego postępowania sądowego wszczętego w odniesieniu do kwoty zadłużenia, którą należało uwzględnić w ramach układu z wierzycielami. Informacje te należy uwzględnić w treści niniejszej decyzji.

2. POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM

- (7) W dniu 12 stycznia 2007 r. Frucona Košice a.s. wniosła odwołanie od decyzji nakazującej odzyskanie pomocy do Sądu Unii Europejskiej, zaskarżając m.in. zaklasyfikowanie umorzenia długu jako pomocy państwa z uwagi na fakt, że umorzenie to zostało przeprowadzone zgodnie z testem prywatnego wierzyciela. W wyroku z dnia 7 grudnia 2010 r. (sprawa T-11/07) Sąd oddalił zarzuty skarżącej i potwierdził zasadność wydania decyzji nakazującej odzyskanie pomocy przez Komisję z uwagi na fakt, że ogłoszenie upadłości przez spółkę byłoby bardziej korzystne dla państwa niż zawarcie układu z wierzycielami.

3. POSTĘPOWANIE PRZED TRYBUNAŁEM SPRAWIEDLIWOŚCI

- (8) Frucona Košice a.s. wniosła odwołanie od wyroku Sądu do Trybunału Sprawiedliwości, stwierdzając w szczególności, że Sąd dokonał nieprawidłowej oceny zastosowania przez Komisję testu prywatnego wierzyciela i w niedopuszczalny sposób dążył do zastąpienia uzasadnienia przedstawionego przez Komisję swoim własnym uzasadnieniem w kontekście testu prywatnego wierzyciela (sprawa C-73/11 P).
- (9) W dniu 24 stycznia 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości uchylił zaskarżony wyrok Sądu. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ pominęła czas trwania postępowania likwidacyjnego przy ocenie kryterium prywatnego wierzyciela, a nawet zakładając, że wzięła ten element pod uwagę, nie uzasadniła swojej decyzji w sposób wymagany prawem. Sprawa została skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd celem wydania orzeczenia w przedmiocie zarzutów spółki dotyczących egzekucji należności podatkowych, w przedmiocie których się nie wypowiedział.

4. UNIEWAŻNIENIE DECYZJI

- (10) W świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Komisja uznaje zatem za stosowne unieważnić pierwotną decyzję z dnia 7 czerwca 2006 r. i zastąpić ją niniejszą decyzją celem usunięcia uchybień wskazanych przez Trybunał Sprawiedliwości.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKÓW POMOCY

1. PRZEDSIĘBIORSTWO

- (11) Beneficjentem wsparcia finansowego jest Frucona Košice a.s., spółka, która prowadziła działalność w zakresie produkcji spirytusu i napojów spirytusowych, napojów bezalkoholowych, konserw owocowo-warzywnych oraz octu. Po utracie koncesji beneficjent zaprzestał produkcji spirytusu i napojów spirytusowych. W dalszym ciągu prowadził jednak działalność na hurtowym rynku spirytusu i napojów spirytusowych. Spółka ma swoją siedzibę w regionie kwalifikującym się do uzyskania pomocy na mocy art. 107 ust. 3 lit a) TFUE.
- (12) W okresie zaistnienia przedmiotowych okoliczności beneficjent zatrudniał około 200 osób. W swoich uwagach do decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego spółka przekazała Komisji dane na temat obrotu (uwzględniające akcyzę i VAT), które zostały przedstawione w poniższej tabeli.

Tabela 1

Obrót w poszczególnych segmentach produkcji z uwzględnieniem akcyzy i VAT [SKK]

	2002	2003	2004
Ocet	28 029 500	27 605 100	11 513 600
Przetwory owocowo-warzywne	37 112 500	32 584 500	22 696 400
Kapusta	2 878 340	503 030	201 310

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2007/254/WE z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s. (Dz.U. L 112 z 30.4.2007, s. 14).

	2002	2003	2004
Napoje bezalkoholowe gazowane	9 373 800	17 601 600	17 560 100
Napoje bezalkoholowe niegazowane	2 877 700	6 420 420	7 920 010
Sok – 100 %	51 654 900	43 421 600	22 706 600
Napoje spirytusowe	696 193 500	743 962 700	728 837 400
Cydr	1 495 640	106 360	0
Syrop	5 928 100	6 502 920	5 199 540
Inne produkty/usługi	59 476 000	99 635 000	63 680 000
RAZEM	895 019 980	978 343 230	880 314 960 (*)

(*) Obrót w euro miał wynieść 23,6 mln EUR w 2002 r., 25,7 mln EUR w 2003 r. i 23 mln EUR w 2004 r. Kurs wymiany przyjęty do celów niniejszej decyzji wynosi: 1 EUR = 38 SKK.

- (13) Dane te znacznie odbiegają od danych uzyskanych przez Komisję od władz słowackich i przedstawionych w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego⁽⁵⁾. W odpowiedzi na uwagi przekazane przez beneficjenta po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze słowackie nie zakwestionowały prawidłowości przytoczonych powyżej danych. W opinii władz słowackich beneficjent może zostać uznany za przedsiębiorstwo średniej wielkości.

2. OBOWIĄZUJĄCE PRZEPISY PRAWA KRAJOWEGO

- (14) Kwestionowanym środkiem jest umorzenie zobowiązania podatkowego przez Urząd Skarbowy Košice IV w ramach układu z wierzycielami. Procedurę umarzania zobowiązań podatkowych reguluje ustawa nr 328/91 o postępowaniu upadłościowym i układowym („ustawa o upadłości”).
- (15) Układ z wierzycielami to postępowanie nadzorowane przez sąd, którego celem jest, podobnie jak w przypadku postępowania upadłościowego, uregulowanie sytuacji finansowej zadłużonych przedsiębiorstw⁽⁶⁾. Po przeprowadzeniu postępowania upadłościowego spółka przestaje istnieć, a jej aktywa zostają sprzedane nowemu właścicielowi, albo spółka ulega likwidacji. Natomiast po przeprowadzeniu postępowania układowego zadłużona spółka w dalszym ciągu prowadzi działalność bez zmiany właściciela.
- (16) Postępowanie układowe wszczyna zadłużona spółka. Jego celem jest zawarcie porozumienia z wierzycielami polegającego na tym, że zadłużona spółka spłaca część swojego zadłużenia, a pozostała część zostaje umorzona. Zawarty układ musi zostać zatwierdzony przez sąd nadzorujący postępowanie.
- (17) Wierzyciele, których wierzytelności zostały zabezpieczone, na przykład w drodze zastawu, występują jako wierzyciele uprzywilejowani. Aby wniosek układowy został przyjęty, wszyscy wierzyciele uprzywilejowani muszą zgłosić za jego przyjęciem, natomiast w przypadku pozostałych wierzycieli wystarczy większość kwalifikowana. Innymi słowy, wierzyciele uprzywilejowani głosują osobno i mają prawo zawetować wniosek.
- (18) Wierzyciele uprzywilejowani zajmują uprzywilejowaną pozycję również w ramach postępowania upadłościowego. Wierzytelności wierzycieli uprzywilejowanych mogą zostać spłacone w dowolnym momencie przeprowadzania postępowania upadłościowego, a wszelkie zyski ze sprzedaży aktywów zabezpieczonych w postępowaniu upadłościowym powinny zostać wykorzystane wyłącznie w celu spłaty wierzytelności wierzycieli uprzywilejowanych. Jeżeli środki uzyskane ze sprzedaży nie umożliwiają pokrycia wszystkich wierzytelności wierzycieli uprzywilejowanych, pozostałe kwoty dolicza się do drugiej grupy, w skład której wchodzi wierzytelności pozostałych wierzycieli. W drugiej grupie roszczenia wierzycieli zaspokajają się proporcjonalnie.

⁽⁵⁾ Obrót ogółem miał wynieść 334 mln SKK (8,8 mln EUR) w 2002 r., 360 mln SKK (9,5 mln EUR) w 2003 r. i 720 mln SKK (19 mln EUR) w 2004 r.

⁽⁶⁾ Spółkę uznaje się za zadłużoną, jeżeli posiada kilku wierzycieli i nie jest w stanie uregulować swoich zobowiązań w terminie 30 dni od terminu ich wymagalności.

- (19) Zgodnie z przepisami ustawy o upadłości spółka, która zamierza zawrzeć układ z wierzycielami, musi przedłożyć sądowi sprawującemu nadzór nad postępowaniem listę działań na rzecz reorganizacji spółki i zapewnienia jej płynności finansowej po zawarciu układu z wierzycielami.
- (20) Na mocy ustawy nr 511/92 o administrowaniu podatkami i opłatami oraz o zmianach w systemie lokalnych organów podatkowych („ustawa o administrowaniu podatkami”) spółka może zwrócić się do organów podatkowych o odroczenie płatności podatku. Od kwoty, której spłata została odroczone, nalicza się odsetki, a odroczoney dług musi zostać zabezpieczony.
- (21) Ustawa o administrowaniu podatkami reguluje również przebieg procedury egzekucji należności podatkowych, której celem jest odzyskanie wierzytelności państwa poprzez sprzedaż nieruchomości, majątku ruchomego lub przedsiębiorstwa rozumianego jako całość.

3. FAKTY

- (22) W okresie od listopada 2002 r. do listopada 2003 r. beneficjent korzystał z możliwości odroczenia płatności akcyzy od spirytusu zgodnie z ustawą o administrowaniu podatkami⁽⁷⁾. Kwota odroczonego długu wyniosła w sumie 477 015 759 SKK (12,6 mln EUR). Przed wyrażeniem zgody na odroczenie płatności urząd skarbowy zgodnie z obowiązującymi przepisami zabezpieczył wszystkie swoje wierzytelności na aktywach beneficjenta. Według władz słowackich wartość tych zabezpieczeń, wyliczona na podstawie ewidencji księgowej beneficjenta, wyniosła 397 476 726 SKK (10,5 mln EUR). Beneficjent twierdzi jednak, że zgodnie z szacunkami rzeczoznawców wartość tych zabezpieczeń pod koniec 2003 r. wyniosła 193 940 000 SKK (5 mln EUR). Zdaniem beneficjenta kwota ta odpowiada wartości zabezpieczonych aktywów (majątku ruchomego, nieruchomości i wierzytelności) wyrażonej w tzw. „cenach rzeczoznawcy”.
- (23) Zgodnie ze zmienioną ustawą o administrowaniu podatkami obowiązującą od dnia 1 stycznia 2004 r. o odroczenie zobowiązań podatkowych można wystąpić tylko jeden raz w roku. Beneficjent skorzystał z tej możliwości w przypadku podatku akcyzowego za grudzień 2003 r., płatnego w styczniu 2004 r. Nie był jednak w stanie uregulować płatności akcyzy za styczeń 2004 r., której termin przypadał w dniu 25 lutego 2004 r. lub odroczył płatność tego podatku. Tym samym beneficjent stał się spółką zadłużoną w rozumieniu ustawy o upadłości. W konsekwencji utracił koncesję na produkcję i przetwórstwo spirytusu.
- (24) W dniu 8 marca 2004 r. beneficjent złożył wniosek układowy we właściwym sądzie okręgowym. Na mocy orzeczenia z dnia 29 kwietnia 2004 r. sąd okręgowy wyraził zgodę na wszczęcie postępowania układowego stwierdzając, że wszystkie warunki wszczęcia postępowania układowego przewidziane w ustawie zostały spełnione. Na posiedzeniu zorganizowanym w dniu 9 lipca 2004 r. wierzyciele opowiedzieli się za zawarciem układu zaproponowanego przez beneficjenta. W dniu 14 lipca 2004 r. układ został zatwierdzony orzeczeniem sądu okręgowego sprawującego nadzór nad postępowaniem.
- (25) W sierpniu 2004 r. urząd skarbowy odwołał się od wspomnianego orzeczenia sądu. Na mocy decyzji z dnia 25 października 2004 r. Sąd Najwyższy orzekł, że odwołanie jest bezpodstawne, i uznał orzeczenie sądu okręgowego zatwierdzające zawarcie układu za prawomocne i wykonalne od dnia 23 lipca 2004 r. Następnie prokurator generalny wniósł odwołanie od orzeczenia wydanego przez sąd okręgowy w ramach nadzwyczajnego postępowania odwoławczego.
- (26) Wierzyciele i urząd skarbowy zawarli z beneficjentem następujący układ: beneficjent spłaci 35 % kwoty długu w terminie jednego miesiąca od daty wejścia w życie układu z wierzycielami, a pozostałe 65 % kwoty długu zostanie umorzona przez wierzycieli. Wszyscy wierzyciele zostali potraktowani jednakowo. Konkretnie kwoty należne każdemu z wierzycieli zostały przedstawione w poniższej tabeli.

Tabela 2

Stan zadłużenia beneficjenta przed zawarciem układu i po jego zawarciu [SKK]

Wierzyciel		Kwota zadłużenia przed zawarciem układu	Kwota zadłużenia po zawarciu układu (*)	Umorzona kwota
Publiczny	Urząd Skarbowy	640 793 831	224 277 841	416 515 990

(7) Akcyzę opłaca się co miesiąc.

Wierzyciel		Kwota zadłużenia przed zawarciem układu	Kwota zadłużenia po zawarciu układu (*)	Umorzona kwota
Prywatny	Tetra Pak a.s.	1 004 208	351 498	652 710
	MTM-obaly, s.r.p.	317 934	111 277	206 657
	Merkant, družstvo	332 808	116 483	216 325
	Vetropack, s. r. o.	2 142 658	749 930	1 392 728
RAZEM		644 591 439 (**)	225 607 029	418 984 410

(*) Kwotą, którą beneficjent jest zobowiązany zwrócić wierzycielom.

(**) Łączna kwota zadłużenia w euro przed zawarciem układu wynosiła 16,96 mln EUR, a kwota długu pozostałego do spłacenia po zawarciu układu wynosiła ogółem 5,93 mln EUR.

- (27) Należności wobec urzędu skarbowego, które zostały objęte postępowaniem układowym, wynosiły 640 793 831 SKK (16,86 mln EUR) i obejmowały głównie zaległe kwoty podatku akcyzowego za okres od maja 2003 r. do marca 2004 r., VAT za okres od stycznia do kwietnia 2004 r. oraz naliczone kary i odsetki. Kwota należności umorzonych przez urząd skarbowy wynosiła 416 515 990 SKK (11 mln EUR). Dzięki zawarciu układu urząd skarbowy odzyskał 224 277 841 SKK (5,86 mln EUR).
- (28) Urząd skarbowy występował w postępowaniu układowym jako wierzyciel uprzywilejowany i jako taki głosował oddzielnie. Zawarcie ugody wymagało zatem poparcia ze strony urzędu skarbowego. Uprzywilejowana pozycja urzędu skarbowego wynikała z faktu, że niektóre jego należności będące przedmiotem postępowania układowego zostały zabezpieczone w związku z odroczeniem zobowiązania podatkowego beneficjenta w 2002 r. i 2003 r. (zob. motyw 17). Wszyscy pozostali wierzyciele głosowali za zawarciem zaproponowanego układu. Należności pozostałych wierzycieli miały postać zwykłych niezabezpieczonych należności handlowych.
- (29) W swoim wniosku o zawarcie układu przedłożonym zgodnie z wymogami ustawy o upadłości beneficjent opisał środki, które zamierza podjąć w celu dokonania reorganizacji produkcji, dystrybucji i struktury zatrudnienia (uwzględniając zwolnienia grupowe).
- (30) W sferze organizacyjnej i w obszarze zatrudnienia beneficjent planował podjąć następujące kroki: utworzyć uniwersalną załogę produkcyjną odpowiedzialną za wykonywanie wszystkich prac produkcyjnych, infrastruktury transportowej, rezygnując z pojazdów o najniższej wartości końcowej, oraz przeprowadzić reorganizację działalności handlowej. Działaniom tym miało towarzyszyć zwolnienie 50 pracowników w okresie od marca do maja 2004 r. Kolejnych 50 pracowników miało w tym czasie pracować za 60 % wynagrodzenia.
- (31) Jeżeli chodzi o sferę produkcji i technologii, beneficjent stwierdził, że skoro spółka straciła koncesję na produkcję spirytusu, urządzenia do jego produkcji będą wynajmowane począwszy od kwietnia 2004 r. Beneficjent planował zmniejszenie lub zaprzestanie produkcji niektórych nierentownych napojów bezalkoholowych i oświadczył, że każdorazowe wprowadzenie nowego produktu tego typu zostanie poprzedzone analizą opłacalności jego produkcji.
- (32) Beneficjent wspominał również o następujących działaniach: restrukturyzacji kosztów dzięki obniżeniu kosztów produkcji wskutek zakończenia produkcji spirytusu oraz likwidacji części własnych środków transportowych spółki, a także sprzedaży starych urządzeń na złom.
- (33) Beneficjent planował także sprzedaż budynku administracyjnego, sklepu i budynku rekreacyjnego oraz wspominał o możliwości sprzedaży lub wynajmu instalacji do produkcji octu. W przekazanych uwagach do decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze słowackie potwierdziły, że sprzedaż budynku administracyjnego, sklepu i budynku rekreacyjnego nie doszła do skutku.
- (34) Beneficjent planował intensywną sprzedaż zapasów gotowych produktów ⁽⁸⁾.

⁽⁸⁾ Z uwagi na fakt, że spółka utraciła koncesję na produkcję spirytusu i napojów na bazie spirytusu, oraz zgodnie z informacjami przekazanymi przez skarżące sprzedaż ta dotyczyła prawdopodobnie przede wszystkim spirytusu.

- (35) Zgodnie z treścią omawianego wniosku beneficjent zobowiązał się do sfinansowania zawarcia układu z zasobów własnych (sprzedaż zapasów) w wysokości 110 mln SKK oraz ze źródeł zewnętrznych w formie kredytu z banku komercyjnego w wysokości 100 mln SKK. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez beneficjenta w odpowiedzi na decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego niespłacony dług został ostatecznie pokryty z przychodów pochodzących z emisji nowych akcji (21 mln SKK; 0,56 mln EUR), z przychodów ze sprzedaży zapasów (110 mln SKK, 2,9 mln EUR) oraz ze środków pochodzących z pożyczki dostawcy udzielonej przez Old Herold s.r.o. (100 mln SKK, 2,6 mln EUR). Termin płatności faktur wystawionych przez Old Herold, s.r.o. wynosił 40 dni, co w opinii beneficjenta było długim okresem, biorąc pod uwagę niepewną sytuację finansową beneficjenta. Wyznaczenie takiego dłuższego terminu płatności umożliwiło beneficjentowi pozyskanie wymaganej ilości środków pieniężnych.
- (36) Po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze słowackie poinformowały Komisję, że w dniu 17 grudnia 2004 r. urząd skarbowy otrzymał kwotę w wysokości 224 277 841 SKK zgodnie z treścią układu z wierzycielami. Władze słowackie potwierdziły, że do momentu zakończenia postępowania prowadzonego przez Komisję Europejską wstrzymano umorzenie długu przewidziane w układzie.
- (37) W ramach kontaktów związanych z wykonaniem decyzji Komisji nakazującej odzyskanie pomocy władze słowackie poinformowały Komisję o wyniku nadzwyczajnej procedury odwoławczej, o której mowa w motywie 25: na mocy orzeczenia z dnia 27 kwietnia 2006 r. Sąd Najwyższy Republiki Słowackiej częściowo uchylił orzeczenie właściwego sądu okręgowego z dnia 14 lipca 2004 r. zatwierdzające porozumienie wierzycieli, ponieważ zaległości z tytułu podatku drogowego w wysokości 424 490 SKK zostały niesłusznie objęte układem. Sąd Najwyższy oddalił odwołanie w pozostałym zakresie. Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2006 r. właściwy sąd okręgowy wykonał orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r. i ustalił, że kwota po korekcie należna urzędowi podatkowemu wynosiła 640 369 341,4 SKK (35 % tej kwoty odpowiadało 224 129 269,1 SKK).

III. DECYZJA O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA NA MOCY ART. 108 UST. 2 TFUE

- (38) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła wątpliwość, czy kwestionowane umorzenie nie zawierało elementu pomocy państwa. Komisja uznała, że postępowanie urzędu skarbowego w ramach postępowania układowego nie spełniało wymogów testu prywatnego wierzyciela. Komisja stwierdziła w szczególności, że sytuacja prawna urzędu skarbowego była inna niż sytuacja pozostałych wierzycieli, ponieważ dysponował on zabezpieczonymi należnościami oraz możliwością przystąpienia do egzekucji należności podatkowych. Komisja wyraziła również wątpliwość, czy przeprowadzenie postępowania układowego było najlepszym możliwym rozwiązaniem z punktu widzenia państwa w porównaniu z postępowaniem upadłościowym lub egzekucją należności podatkowych.
- (39) Następnie Komisja podała w wątpliwość zgodność kwestionowanej pomocy z rynkiem wewnętrznym. W pierwszej kolejności wyraziła wątpliwość, czy pomoc można uznać za zgodną jako pomoc na ratowanie, jak twierdziły władze słowackie. Za pomoc na ratowanie można uznać wyłącznie pomoc na utrzymanie płynności finansowej w formie gwarancji kredytowych lub kredytów. Kwestionowany środek ma jednak postać umorzenia długu, które odpowiada bezzwrotnej dotacji. Ponadto środek ten przyznano, nie nakładając na beneficjenta obowiązku przedłożenia planu restrukturyzacji lub planu likwidacji w terminie sześciu miesięcy od daty zatwierdzenia środków na ratowanie przedsiębiorstwa ani nie zobowiązując go do zwrotu całości pomocy.
- (40) Następnie Komisja zbadała zgodność kwestionowanego środka jako pomocy na restrukturyzację i podała w wątpliwość spełnienie dwóch głównych warunków: istnienia planu restrukturyzacji zapewniającego przywrócenie długo-terminowej rentowności przedsiębiorstwa w rozsądnym terminie oraz ograniczenia pomocy do niezbędnego minimum.

IV. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (41) Beneficjent oprócz informacji o stanie faktycznym przedstawionych w części II przedłożył następujące uwagi.
- (42) Beneficjent twierdzi, że przyczyną jego trudności finansowych na początku 2004 r. była zmiana ustawy o administrowaniu podatkami, która ograniczyła możliwość odroczenia zobowiązania podatkowego do jednego razu w ciągu roku. Dla beneficjenta była to istotna zmiana, ponieważ zgodnie z jego wypowiedzią, w poprzednich latach korzystał z tego mechanizmu.

- (43) Co do istoty sprawy, beneficjent twierdził po pierwsze, że w kompetencji Komisji nie leży badanie kwestionowanego środka, ponieważ środek ten zaczął obowiązywać przed datą przystąpienia do UE i nie miał zastosowania po przystąpieniu. Środek rzekomo zaczął obowiązywać przed przystąpieniem, ponieważ postępowanie układowe wszczęto dnia 8 marca 2004 r., a jak twierdzi beneficjent, zostało ono zatwierdzone przez sąd dnia 29 kwietnia 2004 r., tj. przed przystąpieniem Słowacji do Unii Europejskiej. Organy podatkowe, rzekomo w ramach negocjacji przed wszczęciem postępowania układowego, wyraziły zgodę na wnioskowany układ. W grudniu 2003 r. odbyło się spotkanie z Dyrekcją Skarbową Republiki Słowackiej, a dnia 3 lutego 2004 r. urząd skarbowy wysłał beneficjentowi pismo, w którym rzekomo potwierdził możliwość układu.
- (44) Następnie beneficjent twierdził, że jeżeli Komisja nadal jest zdania, iż zbadanie przedmiotowej sprawy leży w jej kompetencji, to i tak kwestionowany środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela.
- (45) Po pierwsze, beneficjent twierdzi, że porównanie postępowania układowego z egzekucją podatkową wprowadza w błąd, ponieważ wszczęcie pierwszego powoduje wykluczenie lub zawieszenie drugiego. Urząd skarbowy nie mógł zatem wybrać egzekucji podatkowej. Beneficjent twierdzi też, że jeżeli nie zainicjowałby dobrowolnie postępowania układowego, po kilku tygodniach lub miesiącach miałby ustawowy obowiązek wszcząć postępowanie upadłościowe lub postępowanie układowe na mocy przepisów dotyczących niewypłacalności.
- (46) Po drugie, beneficjent twierdzi, że decyzja państwa dotycząca zapobieżenia upadłości i poszukiwania rozwiązania w toku postępowania układowego spełnia wymogi testu prywatnego wierzyciela. Beneficjent przedstawia zaświadczenia dwóch audytorów i jednego syndyka masy upadłościowej na dowód tego, że urząd skarbowy otrzyma wyższą kwotę w krótszym terminie w przypadku postępowania układowego niż w przypadku postępowania upadłościowego. Beneficjent załącza także inne materiały i statystyki, mające potwierdzić, że postępowanie upadłościowe trwa w Słowacji średnio od 3 do 7 lat i przynosi bardzo ograniczone zyski ze sprzedaży aktywów⁽⁹⁾.
- (47) Swoją analizę beneficjent opiera przede wszystkim na sprawozdaniu spółki audytorskiej EKORDA z dnia 7 lipca 2004 r., które urząd skarbowy rzekomo miał do dyspozycji przed głosowaniem wierzycieli dnia 9 czerwca 2004 r. Nie przedstawiono jednak żadnego dowodu na potwierdzenie tej tezy.
- (48) Zgodnie ze sprawozdaniem spółki EKORDA przychody ze sprzedaży aktywów w przypadku upadłości wyniosłyby najwyżej 204 mln SKK (5,3 mln EUR), a po odliczeniu różnego rodzaju opłat w wysokości 45 mln SKK – zaledwie 159 mln SKK (4,2 mln EUR). Beneficjent sam skorygował kwotę opłat, które należało odliczyć (36 mln SKK) i uzyskał kwotę 168 mln SKK (4,4 mln EUR). Nawet, jeżeli urząd skarbowy jako jedyny wierzyciel uprzywilejowany i największy wierzyciel otrzymałby większość powyższych przychodów, omawiana kwota nadal byłaby niższa, niż ta, którą urząd skarbowy otrzymał po układzie.
- (49) Spółka EKORDA jako podstawę wykorzystwała wartość księgową – na dzień 31 marca 2004 r. – aktywów trwałych, zapasów, środków pieniężnych i skorygowanych należności krótkoterminowych biorąc pod uwagę ich nieściągalność i niską zdolność kredytową. Spółka EKORDA skorygowała wartość nominalną aktywów beneficjenta za pomocą tzw. współczynnika likwidacji w odniesieniu do każdego składnika majątku w przypadku sprzedaży w ramach postępowania upadłościowego (45 % w przypadku aktywów trwałych, 20 % na zapasy i należności krótkoterminowe, a 100 % w przypadku środków pieniężnych).
- (50) Spółka EKORDA uznała przyszłe dochody podatkowe z działalności beneficjenta⁽¹⁰⁾, a także rozwój zatrudnienia w regionie oraz rozwój przemysłu spożywczego w Słowacji za bardzo istotne czynniki przemawiające za utrzymaniem działalności beneficjenta.

⁽⁹⁾ Beneficjent podaje przykład przedsiębiorstwa posiadającego podobne aktywa i prowadzącego działalność w tym samym sektorze oraz szereg dodatkowych uśrednionych danych statystycznych na temat stosowania postępowania upadłościowego w Słowacji.

⁽¹⁰⁾ Z danych za 2004 r., którymi spółka EKORDA posłużyła się w sprawozdaniu, wynika, że 98 % stanowi VAT i akcyza.

- (51) Beneficjent przedstawia jeszcze dwa sprawozdania. Audytor p. Marta Kochová uznała, że maksymalny przychód ze sprzedaży aktywów, które nie zostały jednak wycenione, wyniósłby 100 mln SKK (2,6 mln EUR), lub – po odliczeniu opłat w wysokości 22 mln SKK – tylko 78 mln SKK (2 mln EUR). Syndyk masy upadłościowej p. Holovačová rzekomo twierdzi, iż jej zdaniem postępowanie układowe w ogóle jest bardziej korzystne dla wierzycieli niż upadłość. Jednym z argumentów jest to, iż w interesie wierzyciela leży kontynuacja działalności dłużnika (przyszłe przychody z handlu i podatków).
- (52) Po trzecie beneficjent twierdzi, że należy wziąć pod uwagę aspekty długofalowe, na przykład przyszłe dochody podatkowe. Orzecznictwo wykluczające aspekty społeczno-polityczne wymogów testu prywatnego wierzyciela rzekomo nie ma zastosowania, jeżeli organ publiczny weźmie pod uwagę obliczenia przyszłych dochodów podatkowych⁽¹¹⁾. Zdaniem beneficjenta sytuacja organu publicznego jest tu analogiczna z sytuacją prywatnego wierzyciela, będącego dostawcą, w którego interesie leży dalsze funkcjonowanie klienta. Beneficjent następnie powołuje się na orzecznictwo dotyczące zasady prywatnego inwestora.
- (53) Beneficjent dochodzi do wniosku, że wymogi testu prywatnego wierzyciela zostały spełnione, a kwestionowany środek nie stanowi pomocy państwa.
- (54) Jeżeli jednak Komisja doszłaby do innego wniosku, beneficjent twierdzi, że sporny środek jest zgodny ze wspólnym rynkiem jako pomoc na restrukturyzację. Twierdzi bowiem, że urząd skarbowy przed wydaniem zgody na układ zweryfikował potencjał biznesplanu beneficjenta w zakresie przywrócenia długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa. Brak formalnego planu restrukturyzacji w sytuacji, gdy Komisja prowadzi ocenę *ex post*, jest zdaniem beneficjenta nieistotny, ponieważ Komisja może się już przekonać, czy beneficjent faktycznie odzyskał rentowność. Beneficjent uznaje również, że w sytuacji opiniowania *ex ante* szczegółowy plan restrukturyzacji jest niezbędny. Następnie beneficjent krótko opisuje działania podjęte w celu restrukturyzacji: podwyższenie kapitału własnego, zwolnienia pracowników, sprzedaż zapasów. Beneficjent jest zdania, że wstrzymanie produkcji spirytusu i napojów spirytusowych oraz wynajęcie aktywów produkcyjnych spółce Old Herold s. r. o. są działaniami mającymi na celu restrukturyzację. Chociaż wstrzymanie produkcji pierwotnie było wymuszone utratą koncesji, beneficjent nie zwrócił się o wydanie nowej koncesji po układzie.
- (55) Zdaniem beneficjenta został też spełniony wymóg znaczącego wkładu beneficjenta w restrukturyzację.
- (56) W końcu beneficjent stwierdza, że fakt, iż prowadzi działalność gospodarczą w regionie wspieranym i jest jednym z największych regionalnych pracodawców także powinien być wzięty pod uwagę przy zastosowaniu wytycznych dotyczących pomocy na restrukturyzację.

V. UWAGI REPUBLIKI SŁOWACKIEJ

- (57) Władze słowackie w odpowiedzi na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego wyraziły kilka uwag dotyczących stanu faktycznego, które zostały już wymienione w części II.
- (58) Władze słowackie potwierdziły, że urząd skarbowy w czasie głosowania nad postępowaniem układowym nie wziął pod uwagę aspektu pomocy państwa. Urząd skarbowy nie uważał układu za formę pomocy państwa, dlatego od beneficjenta nie wymagano przedłożenia planu restrukturyzacji różniącego się od biznesplanu przedłożonego sądowi zgodnie z przepisami prawa regulującymi niewypłacalność.
- (59) W reakcji na uwagi beneficjenta, władze słowackie przedstawiły następujące uwagi.

⁽¹¹⁾ Beneficjent odnosi się do wyroku w połączonych sprawach C-278/92, C-279/92 oraz C-280/92 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. 1994, s. I-4103.

- (60) Zdaniem władz słowackich uwagi beneficjenta dotyczące średniego czasu trwania postępowania upadłościowego i średniego zysku ze sprzedaży aktywów w postępowaniu upadłościowym nie mają zastosowania w tym konkretnym przypadku. Ich zdaniem ze względu na małą liczbę wierzycieli i istnienie aktywów o dodatniej wartości likwidacyjnej, która przekracza kwotę uiszczoną na rzecz państwa po układzie, postępowanie upadłościowe trwałoby krócej niż jego średni czas trwania, a zysk urzędu skarbowego byłby wyższy niż w przypadku układu. Dnia 21 czerwca 2004 r. urzędy skarbowe dokonały kontroli w spółce i stwierdziły, że na dzień 17 czerwca 2004 r. beneficjent posiadał środki pieniężne w wysokości 161,3 mln SKK, należności w wysokości 62,8 mln SKK, zapasy spirytusu i napojów spirytusowych o wartości 84 mln SKK oraz aktywa trwałe o wartości księgowej 200 mln SKK.
- (61) Władze słowackie są przekonane, że egzekucja podatkowa była faktyczną alternatywą dla urzędu skarbowego. Potwierdzają, że urząd skarbowy miał możliwość wszczęcia postępowania egzekucyjnego przed rozpoczęciem postępowania układowego oraz gdyby sąd odmówił zatwierdzenia układu (ponieważ urząd skarbowy jako wierzyciel uprzywilejowany nie głosowałby za przyjęciem wniosku w sprawie układu).
- (62) Władze słowackie nie zgadzają się z twierdzeniem beneficjenta, że jego trudności finansowe były spowodowane zmianą ustawy o administrowaniu podatkami. Zdaniem władz słowackich problemy finansowe beneficjenta były spowodowane strategią finansową wykorzystywania podatków pośrednich do prowadzenia działalności gospodarczej, podczas gdy beneficjent powinien był zamiast tego po prostu pobierać podatki od swoich klientów i przekazywać je do budżetu państwa.
- (63) Władze słowackie nie zgadzają się z tezą, że spotkanie z Dyrekcją Skarbową w grudniu 2003 r. jest dowodem wstępnej zgody urzędu skarbowego na układ. Władze słowackie przedłożyły pismo z dnia 6 czerwca 2004 r. wystosowane przez Dyrekcję Skarbową adresowane do podlegającego jej urzędu skarbowego, w którym powyższa dyrekcja instruuje urząd skarbowy, aby nie zgadzał się na układ wnioskowany przez beneficjenta, ponieważ jest on niekorzystny dla państwa. Omawiane pismo odnosiło się do innego pisma ministra finansów o bardziej ogólnym charakterze z dnia 15 stycznia 2004 r. adresowanego do Dyrekcji Skarbowej, w którym minister domaga się od Dyrekcji zapewnienia, aby nie przystawała na takie wnioski układowe z wierzycielami, które oznaczałyby umorzenie przez urzędy skarbowe należności podatkowych. Ponadto władze słowackie interpretują pismo z dnia 3 lutego 2004 r., do którego nawiązywał beneficjent (zob. motyw 43), jako wyraźnie niezawierające zgody na układ w wysokości 35 %.
- (64) Władze słowackie twierdzą, że beneficjent nie zapłacił akcyzy w określonym terminie odroczenia od stycznia 2001 r. do marca 2004 r. i regularnie korzystał z odroczeń.
- (65) Zdaniem władz słowackich wyraźne różnice w szacunkach zawartych w dwóch sprawozdaniach z kontroli (zob. motywy 48 i 51) budzą wątpliwości co do wiarygodności obu sprawozdań. Wątpliwości budzi przede wszystkim współczynnik likwidacji, który spółka EKORDA zastosowała wobec aktywów obrotowych. Współczynnik ten powinien być wyższy niż 20 %.
- (66) Ponadto zdaniem władz słowackich beneficjent nie opracował realnego planu restrukturyzacji, a działań proponowanych przez beneficjenta w ramach postępowania układowego nie można uznać za działania restrukturyzacyjne.

VI. OCENA

1. KOMPETENCJE KOMISJI

- (67) Ponieważ część wydarzeń istotnych dla niniejszego przypadku miała miejsce przed przystąpieniem Słowacji do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r., Komisja musiała najpierw stwierdzić, czy w jej kompetencji leży rozstrzygnięcie o kwestionowanym środku.
- (68) Komisja nie może badać środków, które zostały zrealizowane przed przystąpieniem do UE i które nie mają zastosowania po przystąpieniu ani na podstawie procedury mechanizmu przejściowego, ustanowionej na mocy pkt 3 załącznika IV Traktatu o przystąpieniu, ani na mocy zasad określonych w art. 108 TFUE. Traktat o przystąpieniu ani Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie wymagają ani nie uprawniają Komisji do badania środków tego rodzaju.

- (69) Z drugiej strony środki, które weszły w życie po przystąpieniu państwa do UE w sposób oczywisty należą do kompetencji Komisji. W celu określenia czasu, kiedy dany środek zaczął obowiązywać, jako decydujące kryterium ma zastosowanie wiążący akt prawny, w którym właściwy organ krajowy zobowiązuje się do udzielenia pomocy⁽¹²⁾.
- (70) Beneficjent twierdził, że kwestionowany środek zaczął obowiązywać przed przystąpieniem do UE, a po przystąpieniu nie miał zastosowania (zob. motyw 43).
- (71) Komisja nie może przyjąć argumentów beneficjenta. Wniosek o wszczęcie postępowania układowego nie został złożony przez organ udzielający pomocy, tylko przez beneficjenta. Podobnie decyzja sądu zezwalająca na przeprowadzenie postępowania układowego nie została podjęta przez organ udzielający pomocy. Powyższa decyzja jedynie umożliwiła beneficjentowi i jego wierzycielom kontynuowanie negocjacji na temat układu, ale ewidentnie nie stanowiła udzielenia pomocy. Nie ma dowodów na to, że Dyrekcja Skarbowa Republiki Słowackiej wyraziła zgodę na kwestionowany środek na spotkaniu w grudniu 2003 r. Pismo z dnia 3 lutego 2004 r. otwarcie wyraża odmowę przyjęcia wniosku układowego na poziomie 35 %.
- (72) Decyzja właściwego organu dotycząca umorzenia części należności została przyjęta dnia 9 lipca 2004 r., kiedy urząd skarbowy wydał zgodę na układ wnioskowany przez beneficjenta.
- (73) W związku z tym kwestia obowiązywania środka po przystąpieniu Słowacji do UE została rozwiązana.
- (74) Dlatego Komisja uznała, że do jej kompetencji należy wydanie opinii dotyczącej kwestionowanego środka zgodnie z postanowieniami art. 108 TFUE.

2. ISTNIENIE POMOCY PAŃSTWA W ROZUMIENIU ART. 107 UST. 1 TFUE

- (75) Przepisy art. 107 ust. 1 TFUE stanowią, że wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (76) Umorzenie długu wobec organu publicznego, jakim jest urząd skarbowy, jest formą wykorzystania zasobów państwowych. Środek jest selektywny ponieważ sprzyja on jednemu przedsiębiorstwu.
- (77) Aż do wydarzeń, które skutkowały wszczęciem postępowania w sprawie niewypłacalności beneficjent działał w branży spirytusowej i napojów spirytusowych, napojów bezalkoholowych oraz konserw owocowo-warzywnych. W 2003 r. beneficjent był trzecim co do wielkości producentem spirytusu i napojów spirytusowych w Słowacji. Po utracie koncesji na produkcję spirytusu i napojów spirytusowych w marcu 2004 r. beneficjent zajmował się hurtową sprzedażą spirytusu i napojów spirytusowych produkowanych przez inne przedsiębiorstwo – Old Herold, s.r.o. – wykorzystujące do produkcji aktywa produkcyjne beneficjenta, które spółka Old Herold, s.r.o. wynajmuje od beneficjenta. Wszystkie branże, w których beneficjent prowadził działalność gospodarczą przed postępowaniem układowym i w których obecnie prowadzi działalność gospodarczą, należą do sfery handlu między państwami członkowskimi.
- (78) W decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła wątpliwości, czy dany środek nie zakłócił lub nie groził zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie beneficjentowi i udzielenie mu korzyści, które w normalnych warunkach rynkowych nie byłby w stanie uzyskać. Innymi słowy, Komisja wątpi, czy państwo zachowało się wobec beneficjenta jak prywatny wierzyciel.
- (79) Okazało się, że układ z wierzycielami zawierał takie same warunki dla prywatnych wierzycieli jak i dla urzędu skarbowego (wierzyciela należącego do sektora publicznego). Wierzyciele mieli otrzymać 35 % długu w określonym terminie, czego beneficjent rzeczywiście dopełnił. Pozostałe 65 % długu miało zostać umorzone.

⁽¹²⁾ Sprawa T-109/01 Fleuren Compost przeciwko Komisji, Rec. 2004, s. II-132, pkt 74.

- (80) Jednak w tym przypadku pozycja urzędu skarbowego była niespotykana silna i nie można jej zrównać z sytuacją typowego wierzyciela w postępowaniu upadłościowym. Przed układem z wierzycielami urząd skarbowy pod względem prawnym i ekonomicznym był w lepszej sytuacji niż wierzyciele prywatni. Urząd skarbowy, posiadający ponad 99 % wszystkich wierzytelności zarejestrowanych w ramach postępowania upadłościowego, nie tylko był wyraźnie dominującym i decydującym wierzycielem, lecz także, co ważniejsze, był wierzycielem uprzywilejowanym. W związku z tym jego wierzytelności mogły być spłacone w każdej chwili w trakcie postępowania upadłościowego z zysku ze sprzedaży zabezpieczonych aktywów – jak opisano w motywie 18 powyżej, przedmiotowy zysk zostałby wykorzystany wyłącznie w celu spłaty wierzytelności wierzyciela uprzywilejowanego. Dlatego należy zbadać, czy urząd skarbowy wykorzystał wszystkie dostępne środki, aby odzyskać możliwie najwyższą kwotę swoich należności tak, jak uczyniłby to prywatny wierzyciel.
- (81) Warunki, jakie musi spełniać środek, aby mógł wchodzić w zakres pojęcia „pomocy” w rozumieniu art. 107 TFUE, nie są spełnione, jeżeli przedsiębiorstwo będące beneficjentem mogłoby uzyskać taką samą korzyść co korzyść przysporzona mu przy użyciu zasobów państwowych w okolicznościach, które odpowiadają normalnym warunkom rynkowym⁽¹³⁾. Oceny tej dokonuje się co do zasady na podstawie testu prywatnego wierzyciela. W wypadku kiedy wierzyciel należący do sektora publicznego przyznaje udogodnienia w płatności zadłużenia należnego mu od przedsiębiorstwa, takie udogodnienia w płatnościach stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeżeli ze względu na znaczenie wynikającej z tego korzyści gospodarczej jest oczywiste, że przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie uzyskałoby porównywalnych udogodnień od wierzyciela prywatnego, który znajdowałby się w takiej samej sytuacji jak wierzyciel należący do sektora publicznego lub w sytuacji do niej podobnej i który podejmowałby działania w celu uzyskania zapłaty kwot należnych mu od dłużnika przeżywanego trudności finansowe⁽¹⁴⁾.
- (82) Stosowanie testu prywatnego wierzyciela ostatecznie zależy od danego państwa członkowskiego, które działając w charakterze innym niż w charakterze organu władzy publicznej, przyznało korzyść gospodarczą przedsiębiorstwu. Z powyższego wynika, że jeżeli państwo członkowskie powołuje się w trakcie postępowania administracyjnego na wspomniane kryterium, to w razie wątpliwości musi ono jednoznacznie wykazać na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych dowodów, że wprowadzony w życie środek został podjęty w ramach jego działalności jako prywatnego podmiotu gospodarczego. Owe dowody muszą jasno wskazywać na to, że dane państwo członkowskie przed lub równocześnie z przyznaniem korzyści gospodarczej podjęło decyzję o postępowaniu w sposób, w jaki postąpiło. W związku z powyższym mogą być wymagane dowody, które wskazują na to, że wspomniana decyzja była oparta na szacunkach gospodarczych porównywalnych z tymi, jakie w okolicznościach niniejszego przypadku przeprowadziłby rozsądny prywatny podmiot gospodarczy znajdujący się w sytuacji możliwie podobnej do sytuacji wspomnianego państwa członkowskiego. Szacunki gospodarcze przeprowadzone po przyznaniu owej korzyści, retrospektywne stwierdzenie, że sposób postępowania danego państwa członkowskiego rzeczywiście był korzystny ani późniejsze uzasadnienie wybranego faktycznie sposobu postępowania nie są jednak wystarczające⁽¹⁵⁾.
- (83) Reasumując, Słowacja twierdzi, że jej zdaniem niniejszy środek stanowi pomoc państwa. Przyznaje, że w czasie układu kwestia pomocy państwa po prostu nie była brana pod uwagę i wnioskuje o uznanie kwestionowanego środka za pomoc na ratowanie. W związku z tym wydaje się, że wymagania określone w orzecznictwie, o którym mowa powyżej, w tym przypadku nie zostały spełnione i kwestionowany środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (84) To beneficjent twierdził, że środek nie stanowi pomocy państwa i przedłożył wspomniane wyżej dokumenty, w szczególności sprawozdania dwóch audytorów.
- (85) Na podstawie informacji przedłożonych przez beneficjenta oraz przez władze słowackie odnośnie do sytuacji finansowej beneficjenta we właściwym roku, w zakresie właściwym dla zastosowania testu prywatnego wierzyciela Komisja stwierdziła, co następuje. Komisja nie może zweryfikować danych na dzień 31 marca 2004 r. przedstawionych przez beneficjenta, ani danych na dzień 17 czerwca 2004 r. przedstawionych przez władze słowackie w ewidencji księgowej beneficjenta. Komisja nie ma jednak powodu, aby wątpić w prawdziwość omawianych danych.

⁽¹³⁾ Wyrok z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie C 73/11 P Frucona Košice, dotychczas nieopublikowany, pkt 70.

⁽¹⁴⁾ Zob. sprawa C-342/96, Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. 1999, s. I-2459, pkt 46; sprawa C-256/97 DM Transport, Rec. 1999, s. I-3913, pkt 30; wyrok z dnia 5 czerwca 2012 r. w sprawie C-124/10 P Komisja przeciwko EDF, dotychczas nieopublikowany, pkt 79 oraz wyrok, o który mowa powyżej, w sprawie C-73/11 P Frucona Košice, pkt 73.

⁽¹⁵⁾ Zob. sprawa C-124/10 P Komisja przeciwko EDF, o której mowa powyżej, pkt 81–85.

Tabela 3

Sytuacja finansowa beneficjenta w latach 2003–2004 [w mln SKK]

	31.12.2003 ⁽¹⁾	31.3.2004 ⁽²⁾	28.4.2004 ⁽³⁾	17.6.2004 ⁽⁴⁾	31.12.2004 ⁽⁵⁾
Aktywa trwałe ⁽⁶⁾	208	205	204	200	200
Zapasy	119	209	176	84	52
Środki pieniężne	3	50	94	161	27
Krótkoterminowe należności handlowe	128	98 ⁽⁷⁾	80	63 ⁽⁸⁾	97

⁽¹⁾ Źródło: bilans za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2003 r. przekazany przez beneficjenta. Wszystkie wartości to wartości księgowe.

⁽²⁾ Źródło: sprawozdanie spółki EKORDA z dnia 7 lipca 2004 r. wyrażające wartość księgową, oprócz należności, które są uregulowane ze względu na ich wartość likwidacyjną.

⁽³⁾ Źródło: bilans za okres od dnia 1 stycznia do dnia 28 kwietnia 2004 r. przekazany przez beneficjenta. Wszystkie wartości to wartości księgowe.

⁽⁴⁾ Informacje przekazane przez władze słowackie opierające się na kontroli na miejscu przeprowadzonej przez urząd skarbowy w pomieszczeniach beneficjenta dnia 17 czerwca 2004 r. (zob. motyw 60 powyżej).

⁽⁵⁾ Źródło: sprawozdanie roczne za 2004 rok przekazane przez beneficjenta. Wszystkie wartości to wartości księgowe.

⁽⁶⁾ Grunty, budynki, maszyny i urządzenia, aktywa niematerialne, aktywa finansowe.

⁽⁷⁾ Zdaniem spółki EKORDA wartość księgowa należności krótkoterminowych w wysokości 166 mln SKK musi zostać zamieniona na wartość likwidacyjną 98 mln SKK (zob. motyw 97 poniżej).

⁽⁸⁾ Nie wiadomo, czy niniejsza wartość to wartość księgowa czy wartość likwidacyjna należności krótkoterminowych. Na wszelki wypadek Komisja zakłada, że chodzi o wartość księgową.

- (86) Komisja zbada najpierw dowody przedłożone przez beneficjenta na poparcie jego twierdzenia, że w wyniku postępowania upadłościowego urząd skarbowy uzyskałby niższą kwotę niż w przypadku postępowania układowego (sekcja 2.1). Następnie Komisja zbada stanowisko w odniesieniu do egzekucji podatkowej (sekcja 2.2). Ponadto Komisja zbada inne dowody przedłożone przez władze słowackie i beneficjenta (sekcja 2.3).
- (87) Jak opisano w motywie 37, suma zadłużenia uwzględnionego w ramach układu została obniżona na skutek nadzwyczajnego postępowania odwoławczego. Należy jednak zauważyć, że przedmiotowe orzeczenie wydano kilka lat po decyzji o zawarciu układu. Do celów testu prywatnego wierzyciela informacje dostępne w czasie, kiedy hipotetyczny wierzyciel dokonałby oceny najlepszego sposobu postępowania, są normą, w odniesieniu do której należy oceniać postępowanie wierzyciela należącego do sektora publicznego. W związku z tym w poniższej analizie wykorzystano dane z układu, który zawarto dnia 23 lipca 2004 r.

2.1. Układ z wierzycielami a upadłość

- (88) Aby ocenić, czy beneficjentowi faktycznie przyznano korzyść, Komisja musi przeprowadzić całościową ocenę, uwzględniając wszystkie istotne dowody w sprawie, które umożliwią jej ustalenie, czy przedsiębiorstwo beneficjenta w sposób oczywisty nie uzyskało porównywalnych korzyści od wierzyciela prywatnego ⁽¹⁶⁾. Innymi słowy, Komisja musi zbadać, czy urząd skarbowy zyskał więcej, przyjmując warunki proponowanego układu, czy korzystniejsze byłoby wszczęcie postępowania upadłościowego.
- (89) Komisja jest zdania, że sprawozdanie spółki EKORDA nie jest wiarygodną podstawą do porównania proponowanego układu z ewentualnym postępowaniem upadłościowym. Władze słowackie zgadzają się z Komisją w tej kwestii.
- (90) Najpierw Komisja stwierdza, że spółka EKORDA w swoim sprawozdaniu z dnia 7 lipca 2004 r. (wydanym zaledwie dwa dni przed posiedzeniem wierzycieli) użyła do swoich obliczeń stanu aktywów beneficjenta na dzień 31 marca 2004 r. Z tabeli 3 wyraźnie wynika, że poziom różnych aktywów po dniu 31 marca 2004 r. uległ wyraźnej zmianie. Przede wszystkim sprzedano znaczną część zapasów, co prowadziło do wzrostu stanu środków pieniężnych. Zmiany te mają duże znaczenie dla wykorzystania współczynników likwidacji, które spółka EKORDA określiła na poziomie od 20 % w przypadku zapasów i należności krótkoterminowych do 100 % w przypadku środków pieniężnych. W istocie, zakładając że współczynniki likwidacji określone przez spółkę

⁽¹⁶⁾ Zob. sprawa C-124/10 P Komisja przeciwko EDF, o której mowa powyżej, pkt 86.

EKORDA były poprawne (które Komisja kwestionuje z przyczyn podanych poniżej) i stosując metodykę wykorzystaną przez spółkę EKORDA, w poniższej tabeli przedstawiono, w jakim stopniu wyniki obliczone przez spółkę EKORDA różniłyby się, gdyby w obliczeniach uwzględniono dane z dnia 28 kwietnia 2004 r. i 17 czerwca 2004 r. tj. jeszcze ciągle przed posiedzeniem wierzycieli, które odbyło się dnia 9 lipca 2004 r.

Tabela 4

Porównanie prawdopodobnego zysku ze sprzedaży aktywów beneficjenta w postępowaniu upadłościowym [w mln SKK]

		Sytuacja na dzień:					
		31.3.2004		28.4.2004		17.6.2004	
	Współczynnik likwidacji [%]	Wartość księgową	Zysk	Wartość księgową	Zysk	Wartość księgową	Zysk
Aktywa trwałe	45	205	92	204	92	200	90
Zapasy	20	209	42	176	35	84	17
Należności krótkoterminowe	20	98 ⁽¹⁾	20	86 ⁽²⁾	17	37 ⁽³⁾	7
Środki pieniężne	100	50	50	94	94	161	161
Razem			204		238		275

⁽¹⁾ Jest to wartość księgową (166 mln SKK) skorygowana przez spółkę EKORDA w taki sposób, aby odzwierciedlała wartość likwidacyjną należności.

⁽²⁾ Przybliżone określenie wartości likwidacyjnej, które Komisja uzyskała poprzez korektę wartości księgowej należności krótkoterminowych (147 mln SKK) w takim samym stosunku, jaki w swojej analizie wykorzystwała spółka EKORDA (zob. przypis 6, tabela 3).

⁽³⁾ Przybliżone określenie wartości likwidacyjnej, które Komisja uzyskała poprzez korektę wartości księgowej należności krótkoterminowych (63 mln SKK; zob. przypis 1) w takim samym stosunku, jaki w swojej analizie wykorzystwała spółka EKORDA (zob. przypis 16). Komisja zaznacza jednak, że zgodnie z informacjami władz słowackich należności w wysokości 63 mln SKK były ściągane. Dlatego jest wątpliwe, czy ich wartość księgową w ogóle powinna zostać skorygowana. Jeżeli wartość likwidacyjna tych należności wynosiłaby rzeczywiście 63 mln SKK, ogólny zysk w postępowaniu upadłościowym na dzień 17 czerwca 2004 r. wyniósłby 331 mln SKK (8,7 mln EUR).

- (91) Należy zauważyć, że biznesplan, który beneficjent przedłożył sądowi, zakładał sprzedaż zapasów za 110 mln SKK w okresie od marca do maja 2004 r. Spółka EKORDA musiała być więc świadoma, że aktywa beneficjenta po dniu 31 marca 2004 r. ulegną zasadniczym zmianom, jednak nie uwzględniła tego faktu.
- (92) Jeżeli spółka EKORDA wzięłaby pod uwagę wartość księgową aktywów beneficjenta z dnia 28 kwietnia 2004 r., doszłaby do wniosku, że prawdopodobny zysk ze sprzedaży aktywów beneficjenta w postępowaniu upadłościowym byłby wyższy niż szacowano w sprawozdaniu (238 mln SKK lub 6,3 mln EUR, zamiast 204 mln SKK lub 5,3 mln EUR). Gdyby analiza opierała się na danych liczbowych z czerwca 2004 r. można byłoby wyraźnie stwierdzić, że prawdopodobny zysk ze sprzedaży aktywów beneficjenta w postępowaniu upadłościowym (275 mln SKK, 7,2 mln EUR) byłby wyższy niż wnioskowany w ramach układu, a urząd skarbowy mógłby skorzystać ze swojego prawa weta i odrzucić wniosek, co oznaczałoby zakończenie postępowania układowego. Komisja jeszcze raz podkreśla, że wspomniane wyżej wyniki otrzymano, wykorzystując założenia przyjęte przez spółkę EKORDA i zastosowaną przez nią metodykę.
- (93) Komisja nie może jednak przyjąć metodyki zastosowanej przez spółkę EKORDA, a założeń beneficjenta nie może uznać za wiarygodne. Wniosek ten dodatkowo potwierdzają wątpliwości wyrażone przez władze słowackie wymienione w motywach 60 i 65.
- (94) Spółka EKORDA po pierwsze nie wyjaśnia w swoim sprawozdaniu, w jaki sposób określiła trzy współczynniki likwidacji. Współczynniki likwidacji wykorzystuje się w celu obliczenia pozostałej wartości aktywów sprzedanych w postępowaniu likwidacyjnym, z uwzględnieniem charakteru sprzedaży np. aktywa sprzedawane oddzielnie, w określonych ramach czasowych itd. W związku z tym zakłada się, że wartość aktywów uzyskana w wyniku sprzedaży likwidacyjnej jest zwykle niższa niż wartość księgową, w zależności od rodzaju aktywów. Udział procentowy wartości aktywów uzyskanej w wyniku likwidacji w stosunku do wartości księgowej stanowi współczynnik likwidacji.

- (95) Ponadto współczynnik likwidacji w wysokości 45 % w przypadku aktywów trwałych wydaje się zbyt niski. Zdaniem beneficjenta wartość jego aktywów zastawionych na rzecz urzędu skarbowego wynosiła 194 mln SKK ⁽¹⁷⁾. Wartość ta jest zdaniem beneficjenta wyrażona w cenach szacunkowych określonych przez niezależnych rzeczoznawców na przełomie lat 2003 i 2004. Zdaniem Komisji niniejsza „cena rzeczoznawcy” powinna zwykle odzwierciedlać ogólną wartość aktywów, która określa, za jaką cenę można sprzedać aktywa w danym czasie. Należy przypomnieć, że rzeczoznawcy określili wartość tych aktywów w celu ustalenia ich wartości jako zabezpieczenia dla władz słowackich przed długiem beneficjenta z tytułu odroczonego podatku dochodowego, zgodnie z wymogami ustawy o administrowaniu podatkami. Spółka EKORDA nie wyjaśnia, dlaczego zysk ze sprzedaży aktywów trwałych w postępowaniu upadłościowym wyniósłby zaledwie 45 % ich wartości księgowej, czyli 205 mln SKK, natomiast sam beneficjent podaje o wiele wyższą wartość szacunkową tych aktywów.
- (96) Komisja ma dwie uwagi dotyczące stwierdzenia beneficjenta, że trudno byłoby znaleźć kupca na zastawione maszyny i urządzenia, ponieważ większość z nich jest przeznaczona wyłącznie do produkcji spirytusu i napojów spirytusowych, napojów bezalkoholowych lub konserw. Po pierwsze, należy zaznaczyć, że „cena rzeczoznawcy” zastawionych nieruchomości wynosi 105 mln SKK, która to kwota jest wyższa niż ogólny zysk zakładany przez spółkę EKORDA (92 mln SKK). Po drugie, z faktycznego rozwoju wydarzeń wynika, że niektóre aktywa produkcyjne spółki szybko znalazły nowego użytkownika – spółkę Old Herold s.r.o. W istocie, po tym jak beneficjent utracił koncesję na produkcję spirytusu i napojów spirytusowych, aktywa produkcyjne zostały wynajęte spółce Old Herold. Z tej przyczyny wydaje się, że istniało bezpośrednie zainteresowanie konkurenta wspomnianymi aktywami produkcyjnymi.
- (97) Jeżeli chodzi o zapasy, same władze słowackie uważają, że współczynnik likwidacji powinien być wyższy niż 20 %.
- (98) Beneficjent był w stanie uzyskać 110 mln SKK ze sprzedaży swoich zapasów w 2004 r. (zob. motyw 35) tj. ponad 50 % wartości księgowej zapasów, którą spółka EKORDA wykorzystwała jako podstawę obliczeń. Fakt ten w dużym stopniu potwierdza przypuszczenie, że współczynnik likwidacji wynoszący 20 % był zbyt niski. Zmiany w bilansie z 2004 r. dotyczące stanu zapasów potwierdzają ten wniosek. Ponadto beneficjent w swoim biznesplanie oszacował zysk ze sprzedaży zapasów w okresie od marca do maja 2004 r. na 110 mln SKK (zob. motyw 35). Spółka EKORDA zignorowała powyższe obliczenia szacunkowe. Co więcej, znając charakter działalności beneficjenta można zakładać, iż na zapasy składały się gotowe produkty lub półprodukty, które mogły zostać sprzedane bezpośrednio dystrybutorom lub konsumentom, co dodatkowo przemawia za zastosowaniem wyższego współczynnika likwidacji.
- (99) Komisja uważa, że współczynnik likwidacji w przypadku zapasów powinien wynosić 52 %. Dane te opierają się na szacunkowych obliczeniach beneficjenta w odniesieniu do zysku, jaki uzyskałby ze sprzedaży zapasów w celu sfinansowania umowy (tj. 110 mln SKK). Z uwagi na wartość księgową w tym czasie (209 mln SKK) jedyny możliwy współczynnik likwidacji w przypadku zapasów wynosił zatem co najmniej 52 % (52 % z 209 mln, tj. 110 mln).
- (100) Jeżeli chodzi o należności krótkoterminowe, spółka EKORDA przeprowadziła podwójną korektę. Po pierwsze, skorygowała ich wartość księgową o współczynnik 59 % (wartość księgowa wynosiła 166 mln SKK, a wartość, którą spółka EKORDA wykorzystwała w swoich obliczeniach 98 mln SKK), a następnie zastosowała niski współczynnik likwidacji w wysokości 20 %. Powyższa metodyka została zakwestionowana. Można zaakceptować korektę wartości księgowej należności w celu określenia ich faktycznej wartości w danym czasie. Spółka EKORDA jednak nie wyjaśnia, dlaczego zysk w przypadku upadłości/likwidacji stanowił tylko jedną piątą (20 mln SKK) kwoty, której odzyskanie od dłużników zakładał sam beneficjent (98 mln SKK).
- (101) Wartość księgowa należności krótkoterminowych obliczona na podstawie danych liczbowych z marca 2004 r. (166 mln SKK) została skorygowana do 98 mln SKK przez spółkę EKORDA w celu korekty należności nieściągalnych lub należności o niskiej jakości. Ponadto spółka EKORDA zastosowała jednak jedynie współczynnik likwidacji w wysokości 20 % w odniesieniu do skorygowanej wartości księgowej. Jeżeli spółka EKORDA zastosowałaby współczynnik w wysokości 59 % w celu skorygowania wartości księgowej należności krótkoterminowych do wartości księgowej opartej na danych liczbowych z czerwca 2004 r. (63 mln SKK), uzyskałaby kwotę w wysokości 37 mln SKK. Zgodnie z informacjami władz słowackich należności w wysokości 63 mln SKK były jednak ściągalne. Dlatego jest wątpliwe, czy ich wartość księgowa w ogóle powinna zostać skorygowana.

⁽¹⁷⁾ Władze słowackie zakwestionowały tę kwotę, jak wyjaśniono poniżej.

- (102) W każdym razie, nie istnieje oczywisty powód, dla którego wartość likwidacyjna powinna być jeszcze niższa od skorygowanej wartości. Komisja uważa zatem, że spodziewany zysk z należności krótkoterminowych z pewnością nie jest niższy od skorygowanej kwoty 37 mln SKK.
- (103) W związku z powyższym Komisja skorygowała szacunki spółki EKORDA i sporządziła nowe obliczenia na podstawie danych liczbowych z czerwca 2004 r. Z obliczeń tych wyraźnie wynika, że prawdopodobny zysk ze sprzedaży aktywów beneficjenta w postępowaniu upadłościowym byłby o wiele wyższy niż zysk przewidziany w sprawozdaniu spółki EKORDA. Poniższa tabela stanowi podsumowanie tych danych.

Tabela 5

Porównanie prawdopodobnego zysku ze sprzedaży aktywów beneficjenta w postępowaniu upadłościowym

Dane liczbowe spółki EKORDA w stosunku do danych skorygowanych przez Komisję (w mln SKK)

	Spółka EKORDA (31.3.2004)		Korekta (17.6.2004)	
	Wartość księgową	Zysk	Wartość księgową	Zysk
Aktywa trwałe	205	92	200	194 ⁽¹⁾
Zapasy	209	42	84	43 ⁽²⁾
Należności krótkoterminowe	98 ⁽³⁾	20	63	37 ⁽⁴⁾
Środki pieniężne	50	50	161	161
Razem	562	204	508	435

⁽¹⁾ W trakcie całego postępowania wyjaśniającego beneficjent twierdził, że wartość jego aktywów trwałych zastawionych na rzecz urzędu skarbowego wynosiła 194 mln SKK. Jest to ocena niezależnego rzeczoznawcy, wyrażona jako „cena rzeczoznawcy”. Cena ta stanowi przybliżoną cenę, za jaką można by sprzedać aktywa w tym czasie. Należy zauważyć, że jest to cena minimalna; władze słowackie oszacowały cenę zastawionych aktywów na 397 mln SKK.

⁽²⁾ Zastosowany współczynnik likwidacji wynosi 52 %. Zastosowanie danego współczynnika likwidacji może wynikać z faktu, że beneficjent wskazał, iż zamierza uzyskać co najmniej 110 mln SKK ze sprzedaży zasobów w celu sfinansowania układu. Na podstawie wartości księgowej w wysokości 209 mln SKK było to jednak możliwe tylko wtedy, gdy współczynnik likwidacji wynosił co najmniej 52 % (110 mln SKK/209 mln SKK).

⁽³⁾ Jest to wartość księgową (166 mln SKK) skorygowana przez spółkę EKORDA w taki sposób, aby odzwierciedlała wartość likwidacyjną należności.

⁽⁴⁾ Jest to wartość należności krótkoterminowych po skorygowaniu ich wartości księgowej (63 mln) o współczynnik 59 % wykorzystany przez spółkę EKORDA. Nie istnieje oczywisty powód, dla którego wartość likwidacyjna powinna być niższa po zastosowaniu takiej korekty.

- (104) Koszty postępowania upadłościowego, zgodnie z uwagami beneficjenta w sprawie decyzji o wszczęciu postępowania, powinny stanowić 18 % szacowanej wartości dochodu ze sprzedaży aktywów beneficjenta w tym postępowaniu. W związku z raportem Banku Światowego z 2004 r. ⁽¹⁸⁾ w opinii beneficjenta stopa ta jest właściwa. Stosując zatem ten odsetek w odniesieniu do skorygowanej wartości prawdopodobnego zysku ze sprzedaży aktywów beneficjenta, zgodnie z ustaleniami Komisji, koszty postępowania upadłościowego wyniosłyby 78,3 mln SKK. Po odjęciu tej kwoty od skorygowanego zysku ze sprzedaży aktywów beneficjenta, otrzymano by kwotę wyższą niż suma uzyskana przez urząd skarbowy w ramach układu (435 mln – 78,3 mln = 356,7 mln; suma zatwierdzona w ramach układu wynosiła 224,3 mln SKK).
- (105) Zgodnie z tabelą 5 prawdopodobny zysk ze sprzedaży aktywów beneficjenta wynosił 435 mln SKK. Z uwagi na fakt, że urząd skarbowy otrzymałby prawie 100 % dochodów ze sprzedaży ⁽¹⁹⁾ oraz przyjmując, że koszty postępowania upadłościowego wyniosłyby ponad 18 % tych dochodów, jak twierdzi beneficjent, urząd skarbowy w dalszym ciągu zyskałby o 132,4 mln SKK więcej niż w ramach układu.

⁽¹⁸⁾ Należy zauważyć, że w pozostałych przedłożonych sprawozdaniach (a mianowicie sprawozdaniach spółki EKORDA i p. Kočová) beneficjent liczy na nieco wyższy odsetek kosztów, tj. około 22 %. Ponieważ postępowanie w tej sprawie prawdopodobnie byłoby krótsze niż średnie postępowanie upadłościowe, wydaje się jednak, że nie istnieje żaden powód, dla którego koszty powinny być jeszcze wyższe niż koszty średniego postępowania, jak odnotowano w raporcie Banku Światowego. Jeżeli już, można się spodziewać, że mała liczba wierzycieli i uproszczona struktura długu (ponad 99 % w posiadaniu jednego wierzyciela) doprowadzi do niższych kosztów niż średnie.

⁽¹⁹⁾ Otrzymałby 100 % zastawionych aktywów (194 mln SKK), oraz ponad 99 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży pozostałych aktywów.

- (106) Ponadto, stosując nawet bardzo niskie współczynniki likwidacji przedstawione przez EKORDE²⁰ w odniesieniu do wartości aktywów beneficjenta z czerwca 2004 r., prawdopodobny zysk ze sprzedaży tych aktywów (po odjęciu kosztów postępowania upadłościowego – 18 %) wyniósłby 225,5 mln SKK, co w dalszym ciągu przewyższa sumę zatwierdzoną przez urząd skarbowy w ramach układu⁽²⁰⁾.
- (107) Co więcej, należy zauważyć, że władze słowackie nie poparły twierdzenia beneficjenta, że urząd skarbowy miał do dyspozycji sprawozdanie spółki EKORDA przed posiedzeniem wierzycieli w dniu 9 lipca 2004 r., a więc mógł korzystać z niego, formułując swoją decyzję. Urząd skarbowy dysponował jednak wynikami własnej kontroli przeprowadzonej w czerwcu 2004 r., na podstawie których można stwierdzić, że spółka Frucona posiadała znaczne aktywa zgodnie z tabelą 3. W oparciu o te dane, Dyrekcja Skarbowa w piśmie z dnia 6 czerwca 2004 r. skierowanym do lokalnego urzędu skarbowego wskazała, że lokalny urząd skarbowy nie powinien zgadzać się na układ wnioskowany przez beneficjenta, ponieważ był on niekorzystny dla państwa.
- (108) Sprawozdania pozostałych rzeczoznawców przedłożone przez beneficjenta nie spełniły norm wymaganych do wykazania, że wymogi testu prywatnego wierzyciela zostały spełnione. W szczególności w żadnym ze sprawozdań nie stwierdzono na jakiej podstawie ustanowiono, niekiedy wyjątkowo niskie, współczynniki likwidacji. Ponadto, jeżeli mowa o sprawozdaniu p. Kochová, której wnioski znacznie różniły się od wniosków spółki EKORDA, można zaobserwować, że nie jest jasne w jakim celu i kiedy sprawozdanie to zostało sporządzone oraz na jakich założeniach się opiera. W sprawozdaniu syndyka p. Holovačová podaje się tylko ogólnie, że postępowanie układowe jest dla wierzycieli korzystniejsze niż upadłość. W związku z tym żadnych informacji zawartych w tych dwóch sprawozdaniach nie można wykorzystać jako dowodu potwierdzającego lub negującego zdanie beneficjenta, że zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela.
- (109) Ponadto, jeżeli chodzi o argumenty dotyczące czasu trwania postępowania upadłościowego, należy uwzględnić okoliczności tej sprawy podczas rozważania wpływu, jaki może mieć ewentualna długość postępowania upadłościowego na proces decyzyjny hipotetycznego wierzyciela prywatnego.
- (110) Kolejnym ważnym aspektem w tej sprawie, jest fakt, że w porównaniu do pozostałych wierzycieli państwo znajdowało się w pozycji uprzywilejowanej, ponieważ jego dług posiadał zabezpieczenie na aktywach trwałych beneficjenta. Podczas sprawy HAMSA sąd potwierdził, że status zabezpieczonego wierzyciela jest istotnym czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu testu prywatnego wierzyciela⁽²¹⁾. Zgodnie z art. 31 ust. 1 lit. e) ustawy o upadłości, należności wierzycieli uprzywilejowanych mogą zostać spłacone w dowolnym momencie w trakcie postępowania upadłościowego dotyczącego sprzedaży aktywów, które stanowią zabezpieczenie. W związku z tym, jeżeli chodzi o aktywa zastawione na rzecz urzędu skarbowego, czas trwania postępowania upadłościowego był ogólnie, zdaniem Komisji, nieistotny, ponieważ wspomniane należności można było spłacić niezależnie od etapu postępowania.
- (111) W szczególności, nawet przy wartości nadanej zabezpieczonym aktywom przez beneficjenta, urząd skarbowy mógłby otrzymać wcześniejszą spłatę poprzez sprzedaż papierów wartościowych o wartości co najmniej 194 mln SKK lub 86 % kwoty zaproponowanej w umowie zawartej z wierzycielami. Tylko w przypadku, gdy istniałoby prawdopodobieństwo nieotrzymania pełnej kwoty uzgodnionej w ramach układu, urząd skarbowy musiałby rozważyć, czy warto jest czekać na zakończenie postępowania upadłościowego. Ponadto, po ostatecznym podziale między wierzycieli, urząd skarbowy otrzymałby wówczas około 99 % zysku ze sprzedaży pozostałych aktywów (185 mln SKK w przypadku najbardziej pesymistycznego scenariusza, czyli stosując współczynniki likwidacji spółki EKORDA; zob. tabela 4). Urząd skarbowy powinien zdawać sobie sprawę, że wynikające z tego dochodzenie wierzycielności znacznie przekroczyłoby sumę oferowaną w ramach układu, i że musiałby czekać na spłatę tylko niewielkiej części tej sumy w porównaniu do ustaleń poczynionych w ramach układu.
- (112) W związku z tym można stwierdzić, że informacje na temat czasu trwania postępowania upadłościowego w Słowacji nie wpłynęłyby w znaczący sposób na decyzję hipotetycznego wierzyciela prywatnego.
- (113) Ponadto, w każdym przypadku, w czasie obowiązywania układu beneficjent miał: (i) bardzo małą liczbę wierzycieli i (ii) aktywów o wartości likwidacyjnej wyższej od wartości zatwierdzonej przez państwo w ramach układu (jak wynika z tabeli 5, prawdopodobny zysk z samej sprzedaży niezabezpieczonych aktywów wyniósł 241 mln SKK).

⁽²⁰⁾ Zysk ze sprzedaży aktywów beneficjenta wyniósłby 275 mln SKK (zob. tabela 4). Po odjęciu kosztów postępowania upadłościowego, które według beneficjenta stanowiły 18 % zysku ze sprzedaży aktywów tj. 49,5 mln SKK, urząd skarbowy otrzymałby 225,5 mln SKK.

⁽²¹⁾ Wyrok w sprawie T-152/99 HAMSA, Rec. 2002, s. II-3049, pkt 168.

- (114) Jedynie pięciu wierzycieli było zaangażowanych w układ, co stanowi małą liczbę. Z tych pięciu wierzycieli czterech było wierzycielami prywatnymi a ich udział w całkowitym długu wynosił jedynie 0,6 % (3 797 608 SKK z 644 166 949 SKK) jak wynika z tabeli 2. Państwo jest zatem zdecydowanie największym wierzycielem, a jego należności wynosiły łącznie 99,4 %. Takie okoliczności znacząco zmniejszyłyby ryzyko ewentualnych sporów między wierzycielami i ich rozstrzygnięcia, i tym samym wpłynęłyby na skrócenie czasu trwania postępowania upadłościowego.
- (115) W odniesieniu do argumentu przedstawionego przez beneficjenta, w oparciu o raport Banku Światowego pt. „Prowadzenie działalności gospodarczej w 2004 r.”, zgodnie z którym postępowanie upadłościowe w Słowacji trwa średnio 4,8 roku, należy zauważyć, że raport odnosi się do ogólnego „wskaźnika zamknięcia przedsiębiorstwa”, który służy do zmierzenia całkowitego czasu potrzebnego na przeprowadzenie postępowania upadłościowego, a także do zmierzenia uprawnień sądu w trakcie postępowania upadłościowego. Czas ten nie oznacza dokładnie tego samego co średnia długość postępowania upadłościowego. Władze słowackie wyraziły pogląd, że z uwagi na okoliczności tej sprawy, czas trwania postępowania upadłościowego byłby krótszy niż normalnie (zob. motyw 60). Szacunki sporządzone przez władze słowackie są szczególnie istotne ze względu na fakt, że przedmiotowe postępowanie zostałyby przeprowadzone zgodnie ze słowackim prawem upadłościowym i praktyką. Ponadto rząd Słowacji był wierzycielem beneficjenta.
- (116) Co więcej, czas trwania postępowania upadłościowego w sprawozdaniach przedłożonych przez beneficjenta znacznie się waha, począwszy od dwóch do ponad sześciu lat⁽²²⁾. W związku z tym szacunki dotyczące czasu trwania postępowania upadłościowego w Słowacji, które beneficjent przedłożył Komisji, były ogólne i nie uwzględniały szczególnych okoliczności danej sprawy. Niektóre z tych szacunków podano w przybliżeniu i w pewnym zakresie nie zgadzały się ze sobą.
- (117) Jeżeli chodzi o konkretny przykład słowackiego przedsiębiorstwa działającego w tym samym sektorze co beneficjent, którego postępowanie upadłościowe trwało dłużej niż pięć lat, należy zauważyć, że beneficjent nie wykazał, w jaki sposób dany przykład wiąże się z tą sprawą, a przede wszystkim nie wykazał, że dane przedsiębiorstwo było w takiej samej lub bardzo podobnej sytuacji prawnej i materialnej co przedsiębiorstwo beneficjenta⁽²³⁾. Z uwagi na fakt, że beneficjent posiadał jednego dużego wierzyciela z uprzywilejowanym statusem państwa oraz liczne aktywa o znacznej wartości szacunkowej, postępowanie upadłościowe w przypadku danego beneficjenta można było przeprowadzić stosunkowo szybko i tym samym przedstawić preferowany kierunek działania w odniesieniu do największego wierzyciela, tj. państwa.
- (118) Ponadto, nawet zakładając, że postępowanie upadłościowe trwałoby od czterech do pięciu lat, jak twierdził beneficjent, różnica między prawdopodobnymi kwotami, które miały zostać odzyskane a kwotami ustalonymi w ramach układu była tak duża, że czas trwania tego postępowania nie odgrywałby istotnej roli w decyzji podjętej przez prywatnego wierzyciela dotyczącej zatwierdzenia układu. Z uwagi na stopę dyskontową w wysokości 5,14 %⁽²⁴⁾ wartość bieżąca przyszłych przepływów pieniężnych o wartości 356,7 mln SKK nawet po pięciu latach wynosi 277,6 mln SKK, tj. znacznie powyżej kwoty zatwierdzonej w ramach układu. W takich warunkach, aby wartość bieżąca wyniosła mniej niż wartość zatwierdzona w ramach układu, postępowanie upadłościowe musiałoby trwać dłużej niż dziewięć lat. Żaden z prywatnych podmiotów gospodarczych nie uznałby tak długiej procedury likwidacyjnej za prawdopodobną w tym przypadku. Ponadto wartość bieżąca sumy kwot do odzyskania zostałaby dodatkowo zwiększona, gdyby przyjąć, że znaczna część długu prawdopodobnie zostałaby spłacona wcześniej poprzez sprzedaż zabezpieczonych aktywów (zob. motyw 111).
- (119) Na podstawie dostępnych dowodów można stwierdzić, że prywatny wierzyciel nie zawarłby układu na warunkach zatwierdzonych przed urząd skarbowy w tym przypadku; z uwagi na fakt, że urząd skarbowy mógł zostać spłacony jako wierzyciel uprzywilejowany w dowolnym momencie w trakcie postępowania upadłościowego i dodatkowo uzyskać ponad 99 % zysku do podziału między pozostałych wierzycieli (ze względu na wielkość swoich należności w porównaniu do innych wierzycieli), można stwierdzić, że prawie cały zysk uzyskany w wyniku postępowania upadłościowego przypadłby urzędowi skarbowemu i, jak wykazano powyżej, byłby wyższy niż kwota zatwierdzona w układzie między wierzycielami.

⁽²²⁾ Sprawozdanie p. Kochová – dwa lata, sprawozdanie p. Holovačová po okresie dłuższym niż sześć lat, raport Banku Światowego za 2004 r. – 4,8 roku, sprawozdanie słowackiego Ministerstwa Sprawiedliwości i raport Banku Światowego za 2002 r. – 3–7 lat.

⁽²³⁾ Przykład przedstawiony przez beneficjenta w jego uwagach z dnia 25 października 2005 r. odnosi się do upadłości ogłoszonej przez przedsiębiorstwo Liehofruct White Lady Distillery, s.r.o. Levoča.

⁽²⁴⁾ W 2004 r. stopa procentowa dla obligacji skarbowych z okresem zapadalności wynoszącym od trzech do pięciu lat wynosiła od 4,06 % do 5,14 %. Aby utrzymać się po stronie konserwatywnej, przy obliczaniu uwzględniono najwyższą kwotę w wysokości 5,14 %.

2.2. Układ z wierzycielami a egzekucja należności podatkowych

- (120) Urząd skarbowy, w przeciwieństwie do wierzycieli prywatnych, był uprawniony do przeprowadzania egzekucji należności podatkowych z własnej inicjatywy przez sprzedaż nieruchomości, maszyn lub przedsiębiorstwa jako całości. Nie przedstawiono żadnego dowodu w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w motywie 82 powyżej, który wskazywałby, że urząd skarbowy rozważył ten tok postępowania i stwierdził, że byłby on mniej korzystny niż zgoda na zawarcie układu.
- (121) W każdym razie Komisja uznaje za niewłaściwy argument beneficjenta, że postępowanie układowe chroni spółkę przed egzekucją należności podatkowych. Jak potwierdziły władze słowackie, urząd skarbowy miał możliwość przeprowadzenia egzekucji należności podatkowych przed wszczęciem postępowania układowego lub po zawetowaniu wnioskowanego układu przez urząd skarbowy. Dlatego też należy uwzględnić tę możliwość, stosując test prywatnego wierzyciela. Beneficjent nie porównuje wnioskowanego układu z prawdopodobnym wynikiem egzekucji należności podatkowych.
- (122) Komisja przeprowadza swoją analizę na podstawie danych przedstawionych przez beneficjenta i władze słowackie. W związku z tym należy zauważyć, że władze słowackie potwierdziły, iż zastaw na rzecz urzędu skarbowego wynosił 397 mln SKK, jak określono w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Wartość ta rzekomo pochodzi z ksiąg rachunkowych beneficjenta. Z drugiej strony beneficjent twierdzi, że wartość zastawionych aktywów wyrażona w „cenach rzeczoznawcy” wynosi 194 mln SKK (zob. motyw 22). Choć Komisja nie musi ustalać, która z powyższych kwot jest prawidłowa, może jednak wyciągnąć następujące wnioski.
- (123) Po pierwsze, zastaw był odpowiednikiem kwoty należnej z tytułu odroczonego zobowiązania podatkowego beneficjenta, jak określono w ustawie o administrowaniu podatkami. Jeżeli wartość aktywów beneficjenta stanowiła faktycznie tylko połowę wartości zastawu, zgodnie z ekspertyzą przedłożoną przez beneficjenta, oznacza to, że zabezpieczenia wymagane przez państwo w odniesieniu do takich odroczeń były niewystarczające. W tych okolicznościach odroczenia podatków, na które urząd skarbowy zezwolił między listopadem 2002 r. a listopadem 2003 r., i które wynosiły łącznie 477 mln SKK, z całym prawdopodobieństwem nie spełniały wymogów testu prywatnego wierzyciela. Do celów tej sprawy nie ma potrzeby, aby Komisja ustalała, czy wymienione środki nie wiązały się z pomocą państwa. Jeżeli już poprzednie odroczenia stanowiły pomoc państwa, wówczas nie można jednak odnosić się więcej do testu prywatnego wierzyciela w przypadkach, w których odroczone kwoty są później (częściowo) umarzone.
- (124) Po drugie, nawet jeżeli przy obliczeniu zysków z egzekucji należności podatkowych stosuje się niższą kwotę przedstawioną przez beneficjenta, prywatny wierzyciel, gdyby miał taką możliwość, wybrałby egzekucję, a nie postępowanie układowe.
- (125) W przypadku egzekucji należności podatkowych urząd skarbowy może bezpośrednio sprzedać aktywa (należności i inne aktywa obrotowe, ruchomości, nieruchomości) dłużnika. W czasie, gdy urząd skarbowy głosował za układem, beneficjent posiadał zapasy o wartości 43 mln SKK, ściągalne należności wynoszące co najmniej 37 mln SKK oraz środki pieniężne w wysokości 161 mln SKK (zob. tabela 5). Należy zauważyć, że wartość samych aktywów obrotowych (241 mln SKK; 6,3 mln EUR)⁽²⁵⁾ przekroczyłaby dochód, jaki uzyskano by w ramach wnioskowanego układu (224,3 mln SKK; 5,93 mln EUR). Poza tym beneficjent posiadał inne aktywa o wartości wynoszącej co najmniej 194 mln SKK.
- (126) Co więcej, w przeciwieństwie do przypadku stanu upadłości, egzekucja należności podatkowych nie obejmowałaby opłat administracyjnych. Postępowanie egzekucyjne wszczynają i kontroluje urząd skarbowy, dlatego można również założyć, że zostanie ono bardzo szybko przeprowadzone.
- (127) Dlatego też Komisja uznaje, że egzekucja należności podatkowych z aktywów beneficjenta przyniosłaby większy zwrot niż układ.

⁽²⁵⁾ Wartość aktywów obrotowych = zapasy (43 mln SKK) + należności krótkoterminowe (37 mln SKK) + środki pieniężne (161 mln SKK) = 241 mln SKK.

2.3. Dalsze dowody

- (128) Komisja bierze pod uwagę pismo dyrektora dyrekcji ds. podatków skierowane do jego podwładnego, dyrektora właściwego urzędu skarbowego, przedłożone przez władze słowackie (zob. motyw 63). Z pisma tego jasno wynika, że dyrekcja ds. podatków (która miała wcześniej bezpośredni kontakt z beneficjentem) była przeciwna wnioskowanemu układowi i wydała miejscowemu urzędowi skarbowemu jasne polecenie, aby nie głosował za układem. Przyczyną powyższego polecenia wskazaną w piśmie było to, że wnioskowany układ „jest niekorzystny” dla państwa.
- (129) Władze słowackie wykazały także, iż na początku 2004 r. ministerstwo finansów wydało organom podatkowym wyraźne polecenie w zakresie zasady postępowania, aby nie wyrażały zgody na układy, w których proponuje się umorzenie należności organów podatkowych⁽²⁶⁾. O powyższym wyborze zasady postępowania poinformowano w związku ze zmianą ustawy o administrowaniu podatkami z dnia 1 stycznia 2004 r. w celu zwiększenia dyscypliny poboru podatków.
- (130) Ponadto należy zauważyć, że sam urząd skarbowy już dnia 2 sierpnia 2004 r., tj. niecały miesiąc po wyrażeniu zgody na zawarcie układu, odwołał się od tego układu.
- (131) Beneficjent stwierdził, że urząd skarbowy sygnalizował swoją zgodę na zawarcie układu jeszcze zanim beneficjent wszczął postępowanie. Komisja jest zdania, że dowody przedłożone przez beneficjenta przedstawiają odwrotną sytuację. Dyrektor urzędu skarbowego w piśmie do beneficjenta z dnia 3 lutego 2004 r. argumentuje, że chociaż w zasadzie nie jest przeciwny wszczęciu postępowania układowego, to nie zgadza się na spłatę długu w wysokości 35 % określonej we wniosku dotyczącym układu przedstawionym przez beneficjenta.
- (132) Na podstawie powyższego dowodu Komisja może tylko stwierdzić, że władze słowackie były przeciwnie układowi wnioskowanemu przez beneficjenta, a swój sprzeciw wyrażały jeszcze przed wszczęciem postępowania układowego dnia 8 marca 2004 r., przed głosowaniem wierzycieli dnia 9 lipca 2004 r. oraz po zatwierdzeniu układu przez sąd.
- (133) Beneficjent twierdził, że należy wziąć pod uwagę skutki długoterminowe takie jak ciągłość dochodów podatkowych państwa (zob. motyw 52).
- (134) Po pierwsze, należy podkreślić, że test prywatnego wierzyciela różni się od testu prywatnego inwestora. Prywatny inwestor jest w stanie zdecydować, czy nawiązać stosunki z daną spółką i kieruje się długoterminową, strategiczną perspektywą uzyskania odpowiedniego zwrotu ze swojej inwestycji⁽²⁷⁾, natomiast prywatny wierzyciel, będący już w stosunku handlowo- lub publicznoprawnym z niewypłacalną spółką, będzie dążył do otrzymania spłaty należnych mu już kwot⁽²⁸⁾ na jak najlepszych warunkach pod względem wysokości i terminu spłaty. Dlatego motywacja hipotetycznego prywatnego wierzyciela i prywatnego inwestora będzie różna. W związku z tym w orzecznictwie zdefiniowano oddzielne testy dotyczące dwóch wspomnianych sytuacji.
- (135) Po drugie, jeżeli chodzi o analogię do wierzyciela-dostawcy, należy zauważyć, że charakter należności takiego wierzyciela i należności państwa zasadniczo się różni. Ponieważ stosunki dostawcy z niewypłacalnym przedsiębiorstwem mają wyłącznie podstawę umowną, dostawca mógłby faktycznie uciec na stracie partnera handlowego. Jeżeli niewypłacalna spółka zostanie zlikwidowana lub sprzedana, dostawca będzie musiał znaleźć nowego klienta lub zawrzeć umowę z nowym właścicielem. Ryzyko jest wyższe w przypadkach, w których zależność dostawcy od niewypłacalnego przedsiębiorstwa jest znacząca. Taki wierzyciel faktycznie będzie myślał o przyszłości. Natomiast podstawą stosunków państwa z niewypłacalnym przedsiębiorstwem jest prawo publiczne, dlatego takie stosunki nie są zależne od woli stron. Każdy nowy właściciel, który przejmie aktywa zlikwidowanego przedsiębiorstwa, będzie automatycznie miał obowiązek płacenia podatków. Poza tym państwo nie jest nigdy zależne od jednego podatnika. Ponadto najważniejszym argumentem jest fakt, że państwo pobierając podatki nie kieruje się perspektywą zysku i nie zachowuje się jak handlowiec oraz nie działa z handlowych pobudek. Dlatego przedstawiona analogia jest bezpodstawna.

⁽²⁶⁾ Z pisma można wywnioskować, że ministerstwo zgodziło się na układy polegające na odroczeniu płatności o nie więcej niż dwa miesiące w odniesieniu do VAT-u i akcyz oraz sześć miesięcy w odniesieniu do innych podatków.

⁽²⁷⁾ Wyrok w sprawie T-152/99 HAMS, o którym mowa powyżej, pkt 126.

⁽²⁸⁾ Zob. na przykład wyrok w sprawie C-342/96 Hiszpania przeciwko Komisji, o którym mowa powyżej, pkt 46.

- (136) Komisja stwierdza, że w tym przypadku nie można porównywać sytuacji państwa z sytuacją hipotetycznego prywatnego inwestora lub sytuacją hipotetycznego, zależnego prywatnego wierzyciela. W każdym razie nie można brać pod uwagę strat przyszłych podatków, stosując test prywatnego wierzyciela⁽²⁹⁾.
- (137) Ponadto z przeglądu podatków przedłożonego przez beneficjenta wynika, że większość podatków zapłaconych przez beneficjenta od 1995 roku stanowiły podatki pośrednie (akcyza i VAT). Ponieważ podatki te płać konsumenci końcowi, likwidacja beneficjenta nie miałaby wpływu na ich pobór, gdyż konsumenci nadal kupowaliby opodatkowane produkty (w tym przypadku głównie spirytus i napoje spirytusowe) od innych producentów. Dlatego argument beneficjenta dotyczący przyszłej znacznej straty podatkowej nie jest wiarygodny.
- (138) Komisja stwierdza, że żaden inny dowód przedłożony przez beneficjenta nie wskazuje, jakoby zachowanie hipotetycznego prywatnego wierzyciela uległo wpływom. Dlatego też, żaden z przedstawionych w niniejszej sekcji argumentów nie zmienia oceny Komisji dotyczącej tego zachowania, którą zawarto w sekcjach 2.1 lub 2.2.

2.4. Wniosek

- (139) Na podstawie wymienionych wyżej dowodów Komisja stwierdza, że w niniejszej sprawie nie zostały spełnione wymogi testu prywatnego wierzyciela, a państwo udzieliło beneficjentowi korzyści, której beneficjent nie byłby w stanie uzyskać w warunkach rynkowych.
- (140) W związku z tym Komisja stwierdza, że umorzenie długu, na które zgodził się lokalny urząd skarbowy w ramach układu, stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

3. ZGODNOŚĆ POMOCY Z RYNKIEM WEWNĘTRZNYM: ODSTĘPSTWO NA MOCY ART. 107 UST. 3 TFUE

- (141) Podstawowym celem środka jest wsparcie spółki znajdującej się w trudnej sytuacji. W takich przypadkach, jeżeli zostały spełnione właściwe warunki, można zastosować odstępstwo na mocy art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, które dopuszcza zezwolenie na pomoc państwa przeznaczoną na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych, o ile taka pomoc nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
- (142) Z uwagi na zakres produkcji beneficjenta Komisja oceniła, czy w tym przypadku mają zastosowanie szczegółowe zasady obowiązujące w sektorze rolnictwa. Na podstawie informacji dotyczących obrotów beneficjenta, przedłożonych przez władze słowackie, Komisja w swojej decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego stwierdziła, że większość produktów beneficjenta stanowiły produkty nieobjęte przepisami załącznika I do TFUE i tym samym odnoszą się do nich ogólne zasady pomocy państwa.
- (143) Beneficjent w swoich uwagach do decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego kwestionował dane dotyczące obrotu przedstawione wcześniej przez władze słowackie (zob. tabela 1), ale nie miał zastrzeżeń do decyzji Komisji dotyczącej oparcia jej oceny na ogólnych zasadach pomocy państwa. Celem Komisji nie było określenie, czy dane przekazane przez beneficjenta są dokładne⁽³⁰⁾, ale sprawdzenie, czy wspomniany wyżej wniosek zostałby utrzymany, biorąc pod uwagę nowe dane. Komisja stwierdziła, że większość obrotu beneficjenta generują produkty nieobjęte przepisami załącznika I do TFUE. Dlatego mają zastosowanie ogólne, a nie sektorowe, zasady pomocy państwa.
- (144) Pomoc w celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji jest obecnie regulowana wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽³¹⁾ („nowymi wytycznymi”), które zastąpiły poprzednie wytyczne przyjęte w 1999 r.⁽³²⁾ („wytyczne z 1999 r.”).

⁽²⁹⁾ Zob. przez analogię wyrok w sprawie C-124/10 P Komisja przeciwko EDF, o którym mowa powyżej, pkt 79 i 80.

⁽³⁰⁾ Nie wydaje się, aby dane te zostały potwierdzone w rocznym sprawozdaniu finansowym przedłożonym przez beneficjenta.

⁽³¹⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

⁽³²⁾ Dz.U. C 288 z 9.10.1999, s. 2.

- (145) Przepisy przejściowe określone w nowych wytycznych stanowią, że nowe wytyczne mają zastosowanie przy ocenie jakiegokolwiek pomocy w celu ratowania lub restrukturyzacji przyznanej bez zatwierdzenia przez Komisję (pomoc niezgodna z prawem), jeżeli część pomocy lub cała pomoc została przyznana po dniu 1 października 2004 r., czyli po dniu opublikowania nowych wytycznych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (pkt 104, akapit pierwszy). W przypadku przyznania pomocy niezgodnie z prawem przed dniem 1 października 2004 r. przeprowadza się jednak analizę na podstawie wytycznych obowiązujących w czasie przyznawania danej pomocy (pkt 104, akapit drugi).
- (146) Zatwierdzenie układu przez urząd skarbowy zostało wydane dnia 9 lipca 2004 r. i weszło w życie dnia 23 lipca 2004 r. W związku z tym pomoc przyznano niezgodnie z prawem przed dniem 1 października 2004 r. Dlatego też w tym przypadku mają zastosowanie wytyczne z 1999 r., obowiązujące w czasie przyznawania pomocy.
- (147) Beneficjent jest średnim przedsiębiorstwem w rozumieniu rozporządzenia Komisji (WE) nr 70/2001 w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw⁽³³⁾.

3.1. Kwalifikowalność przedsiębiorstwa

- (148) Zgodnie z pkt 5 lit. c) wytycznych z 1999 r., przedsiębiorstwo uznaje się za znajdujące się w trudnej sytuacji, jeżeli zgodnie z prawem krajowym spełnia ono warunki podlegania postępowaniu zbiorowemu w związku z jego niewypłacalnością.
- (149) Beneficjent podlegał postępowaniu układowemu, które zgodnie z definicją ustawy o upadłości ma zastosowanie jedynie w odniesieniu do niewypłacalnych przedsiębiorstw. Dlatego beneficjent kwalifikuje się do pomocy w celu ratowania restrukturyzacji.

3.2. Pomoc na ratowanie

- (150) Władze słowackie opisały pierwotnie kwestionowany środek jako pomoc na ratowanie. Zgodnie z wytycznymi z 1999 r. Komisja wyraziła wątpliwość co do zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym jako pomocy na ratowanie z przyczyn opisanych w części III.
- (151) Władze słowackie ani beneficjent nie przedstawiły uwag do wspomnianych wątpliwości. Nie przedstawiono Komisji żadnych nowych faktów w tym zakresie.
- (152) Ponieważ wspomniane wyżej wątpliwości nie zostały wyjaśnione, Komisja stwierdza, że pomoc nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym jako pomoc na ratowanie w rozumieniu wytycznych z 1999 r.

3.3. Pomoc restrukturyzacyjna

- (153) Komisja wyraziła wątpliwość, czy przedmiotowa pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym jako pomoc restrukturyzacyjna w rozumieniu wytycznych z 1999 r., z przyczyn opisanych w części III.
- (154) Komisja zauważa, że władze słowackie, na których spoczywa ciężar udowodnienia, że pomoc państwa jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, nie przedstawiły żadnych nowych faktów na poparcie tego wniosku. Komisja należycie uwzględniła uwagi przedstawione przez beneficjenta.

3.3.1. Przywrócenie długoterminowej rentowności

- (155) Zgodnie z wytycznymi z 1999 r. przyznanie pomocy restrukturyzacyjnej musi mieć związek z realizacją wykonalnego i spójnego planu restrukturyzacji w celu przywrócenia długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa oraz musi być od tej realizacji zależne. Państwo członkowskie zobowiązuje się do realizacji planu, który musi być zatwierdzony przez Komisję. Niezrealizowanie przez spółkę planu uważa się za wykorzystanie pomocy niezgodnie z przeznaczeniem.

⁽³³⁾ Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 33.

- (156) Zasadniczo plan restrukturyzacji musi umożliwić beneficjentowi przywrócenie długoterminowej rentowności w rozsądnych ramach czasowych i na podstawie realistycznych założeń dotyczących przyszłych warunków działalności. W omawianym planie należy opisać okoliczności, które doprowadziły do powstania trudności finansowych beneficjenta, oraz wskazać właściwe środki mające na celu przezwyciężenie tych trudności. Operacje restrukturyzacyjne nie mogą być ograniczone do pomocy finansowej przeznaczonej na spłatę długów i dawnych strat, ale powinny także być ukierunkowane na usunięcie przyczyn trudnej sytuacji.
- (157) W przypadku spółek mających siedzibę na obszarach objętych pomocą oraz małych i średnich przedsiębiorstwach, wytyczne z 1999 roku stanowią, że warunki zatwierdzenia pomocy mogą być mniej surowe w odniesieniu do wdrożenia środków wyrównawczych i treści sprawozdań z monitoringu. Czynniki te nie zwalniają jednak wspomnianych przedsiębiorstw z wymogu opracowania planu restrukturyzacji, a państw członkowskich z obowiązku uwarunkowania przyznania pomocy restrukturyzacyjnej od wdrożenia planu restrukturyzacji.
- (158) Po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego władze słowackie potwierdziły, że biznesplan, który beneficjent miał obowiązek opracować jako warunek wszczęcia postępowania układowego, został zbadany tylko przez właściwy sąd, a nie organ przyznający pomoc, oraz że ani sąd ani urząd skarbowy nie monitorowały wdrożenia planu.
- (159) Beneficjent niezgodnie z powyższym stwierdzeniem oznajmił, że urząd skarbowy jeszcze przed zatwierdzeniem układu zbadał, czy opracowany biznesplan stwarza możliwość przywrócenia długoterminowej rentowności, ale nie przedłożył na to żadnego dowodu.
- (160) Następnie beneficjent stwierdził, że brak formalnego planu restrukturyzacji w sytuacji, gdy Komisja prowadzi ocenę pomocy *ex post* jest nieistotny, ponieważ Komisja może już ocenić, czy beneficjent faktycznie osiągnął rentowność. Zdaniem beneficjenta formalny plan restrukturyzacji może być wymagany jedynie w przypadku przeprowadzenia oceny *ex ante*, do której mogą mieć zastosowanie wyłącznie wytyczne z 1999 r.
- (161) Powyższa argumentacja nie jest poprawna. Wytyczne z 1999 r. mają zastosowanie do oceny zgodności zarówno pomocy zgłoszonej, jak i pomocy niezgodnej z prawem. Przy ocenie zawsze obowiązuje warunek, że pomoc restrukturyzacyjna wiąże się ze sporządzeniem wykonalnego planu restrukturyzacji. Komisja musi przeprowadzić swoją ocenę na podstawie informacji dostępnych w czasie, kiedy pomoc została przyznana.
- (162) Można stwierdzić, że urząd skarbowy jako organ przyznający pomoc nie miał okazji ocenić planu restrukturyzacji i uwarunkować umorzenia należności od odpowiednio monitorowanej realizacji takiego planu. W związku z tym nie został spełniony pierwszy, formalny warunek, który ma pełne zastosowanie także przy ocenie *ex post*.
- (163) Jeżeli chodzi o treść biznesplanu, władze słowackie nie przedłożyły żadnych informacji, które rozwiałyby wątpliwości Komisji dotyczące tego, czy plan jest faktycznym planem restrukturyzacji wymaganym zgodnie z wytycznymi z 1999 r.
- (164) Komisja podtrzymuje więc wniosek, do którego doszła w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. W przedłożonym biznesplanie uwzględnia się jedynie poważny problem beneficjenta, jakim jest rosnący dług wobec państwa. W omawianym planie w żaden sposób nie analizuje się okoliczności, które doprowadziły do powstania trudności finansowych beneficjenta, ani ówczesnej sytuacji finansowej spółki i jej perspektyw finansowych. Ponieważ brakowało takiej analizy, beneficjent nie zaproponował żadnych szczególnych działań ukierunkowanych na rozwiązanie poszczególnych przyczyn powstałych trudności. Jedynym szczegółowo opisanym środkiem jest proponowana restrukturyzacja finansowa w drodze zawarcie układu z wierzycielami.
- (165) W planie w ogóle nie wspomina się o podwyższeniu kapitału własnego beneficjenta, które beneficjent wymienia jako jeden ze środków restrukturyzacyjnych. W aktach brak jest jakiegokolwiek informacji wykazującej, że podwyższenie kapitału przez spółkę Hydree Slovakia należy uznać za środek zapewniający, aby beneficjent w dłuższym okresie nie powtórzył swojej strategii finansowania produkcji poprzez zadłużenia z tytułu VAT i akcyzy, która ostatecznie doprowadziła do powstania jego trudności. Władze słowackie potwierdziły, że podwyższenie kapitału w żaden sposób nie zmniejszyło ryzyka powtórnego powstania trudności finansowych. Wątpliwości te są jeszcze większe, jeśli uwzględni się fakt, że kapitał podwyższono w sumie o 21 mln SKK, podczas gdy restrukturyzowane zadłużenie wyniosło 644 mln SKK.

- (166) Podwyższenie kapitału nie jest samo w sobie dowodem na zaufanie rynku w przywrócenie długoterminowej rentowności beneficjenta. Komisja zauważa, że beneficjentowi, pomimo aktywnych wysiłków, nie udało się uzyskać żadnego kredytu z prywatnego banku.
- (167) Co więcej, wynajem aktywów produkcyjnych konkurentowi beneficjenta, spółce Old Herold, s. r. o., było wyraźnie wymuszone przez fakt, że beneficjent utracił koncesję na produkcję spirytusu i napojów spirytusowych, a nie przez fakt, że wspomniana produkcja przynosiła straty i dlatego wymagała restrukturyzacji. Faktem jest, że sam beneficjent mógł wystąpić o wydanie nowej koncesji po sfinalizowaniu układu, ale nie uczynił tego. Komisja zauważa jednak, że beneficjent nadal sprzedaje produkty wytwarzane przez spółkę Old Herold przy użyciu aktywów beneficjenta i pod marką beneficjenta, a nawet planuje zwiększyć sprzedaż, co wynika ze sprawozdania rocznego za okres 29 kwietnia 2004 r.– 30 grudnia 2004 r. W związku z tym wynajmu wspomnianych aktywów produkcyjnych nie można uznać za środek restrukturyzacyjny, ponieważ na podstawie wszelkich dostępnych dowodów można stwierdzić, że ta część produkcji nie wymagała restrukturyzacji.
- (168) Wątpliwości Komisji dotyczące pozostałych środków proponowanych w biznesplanie nie zostały wyjaśnione. Środki te są po prostu działaniami w ramach zwykłej działalności gospodarczej, a nie środkami racjonalizacyjnymi (sprzedaż starych urządzeń lub pojazdów). Dwa wnioskowane środki strukturalne (zakończenie nierentownej produkcji napojów bezalkoholowych i sprzedaż niektórych nieruchomości) zostały opisane bardzo niejasno, bez jakiegokolwiek wskazania konkretnych produktów lub ram czasowych. Władze słowackie potwierdziły, że na dzień 10 października 2005 r. nieruchomości przeznaczone do sprzedaży (budynek administracji, sklep i budynek rekreacyjny) nie zostały sprzedane, tj. że planowany środek nie został wdrożony w sposób określony przez beneficjenta.
- (169) Ze względu na brak formalnego planu restrukturyzacji oraz faktycznej analizy trudności, środków koniecznych do rozwiązania tych trudności i warunków rynkowych, a także brak perspektyw, Komisja stwierdziła, że biznesplan przedłożony przez beneficjenta nie jest faktycznym planem restrukturyzacji wymaganym na podstawie wytycznych z 1999 r. ⁽³⁴⁾. Wątpliwości Komisji dotyczące przywrócenia długoterminowej rentowności beneficjenta nie zostały więc wyjaśnione.

3.3.2. Pomoc ograniczona do ścisłego minimum

- (170) Chociaż stwierdzenie przez Komisję, że wobec braku faktycznego planu restrukturyzacji nadal ma ona wątpliwości dotyczące długoterminowej rentowności, wystarcza samo w sobie, aby uznać, że przedmiotowa pomoc nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, Komisja przeprowadzi również analizę innego głównego kryterium wytycznych z 1999 r., zgodnie z którym pomoc musi być ograniczona do ścisłego minimum.
- (171) Zgodnie z pkt 40 wytycznych z 1999 r. kwota i natężenie pomocy muszą być ograniczone do ścisłego minimum niezbędnego do umożliwienia przeprowadzenia restrukturyzacji w zależności od zasobów finansowych beneficjenta. Beneficjent powinien wnieść znaczący wkład w koszty restrukturyzacji z własnych zasobów.
- (172) Koszty restrukturyzacji osiągnęły wartość równą całkowitej kwocie zadłużenia restrukturyzowanego w drodze układu. Beneficjent pokrył 35 % tej kwoty.
- (173) Władze słowackie nie udzieliły dodatkowych wyjaśnień w odniesieniu do wątpliwości wyrażonych przez Komisję w tej kwestii. Beneficjent wytłumaczył, w jaki sposób finansował pokrycie zadłużenia pozostałego po zawarciu układu (zob. motywy 30–35). Zdaniem beneficjenta jego wkład własny wyniósł w sumie 231 mln SKK (6,1 mln EUR).
- (174) Po pierwsze, zasoby, którymi dysponował beneficjent, przekraczały kwotę zadłużenia pozostałego po zawarciu układu. Oznacza to, że przedmiotowa pomoc nie była ograniczona do niezbędnego minimum.

⁽³⁴⁾ Zob. również wyrok w sprawie C-17/99 Francja przeciwko Komisji, Rec. 2001, s. I-2481.

- (175) Co ważniejsze, Komisja uznaje jednak, że kredyt udzielony przez spółkę Old Herold nie kwalifikuje się jako wkład własny beneficjenta w rozumieniu wytycznych z 1999 r. Zobowiązania stanowią trwałe źródło finansowania działalności przedsiębiorstwa. Są to kredyty krótkoterminowe, które jednak muszą zostać spłacone. Tylko wówczas, gdy dostawcy zobowiążą się zezwolić na dłuższy niż zwykle termin płatności, przedsiębiorstwo dysponuje dodatkowymi zasobami na restrukturyzację, a odroczenie to stanowi oznakę, że rynek wierzy w możliwość przywrócenia rentowności przedsiębiorstwa.
- (176) Beneficjent w żaden sposób nie wykazał, że odroczenie płatności przez spółkę Old Herold wyraźnie przekraczało zwykłą praktykę handlową między beneficjentem a jego dostawcami. Termin płatności wynoszący 40 dni można uważać za normalną praktykę, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, że został on przyznany beneficjentowi po zawarciu układu. Wówczas beneficjent nie znajdował się już w trudnej sytuacji. Głównym celem układu była pomoc beneficjentowi w przezwyciężeniu jego trudności finansowych.
- (177) Dlatego też Komisja stwierdza, że tego przedłużonego terminu płatności nie można uznać za wkład w restrukturyzację pochodzący ze źródeł zewnętrznych.
- (178) Nie uwzględniając wspomnianego odroczenia, wkład własny beneficjenta w rozumieniu wytycznych z 1999 r. wynosi 131 mln SKK (3,4 mln EUR), zatem odpowiada 20 % kosztów restrukturyzacji.
- (179) W wytycznych z 1999 r. nie zawarto żadnych progów określających, kiedy wkład własny beneficjenta uważa się za znaczący.
- (180) Biorąc pod uwagę praktykę Komisji w zakresie stosowania wytycznych z 1999 r. oraz zmianę w polityce Komisji pod tym względem ukierunkowaną na wprowadzenie progów na mocy wytycznych z 2004 r. ⁽³⁵⁾, Komisja uznaje wkład beneficjenta w wysokości 20 % za stosunkowo niski. Wkład taki mógłby zostać przyjęty na mocy wytycznych z 1999 r. jedynie wtedy, gdyby wszystkie pozostałe warunki w odniesieniu do zatwierdzenia pomocy zostały spełnione. Komisja wzięłaby wówczas pod uwagę takie kryteria jak to, czy spółka prowadzi działalność na obszarze objętym pomocą, w jakim zakresie źródła finansowania odzwierciedlają zaufanie rynku, poza samym beneficjentem i jego akcjonariuszami, w możliwość przywrócenia długoterminowej rentowności spółki lub inne szczególne istotne dla danego przypadku.
- (181) W świetle powyższego Komisja nie może w tym przypadku uznać, że wkład beneficjenta był znaczący. Komisja stwierdza, że jej wątpliwości dotyczące tego, czy wkład własny beneficjenta był znaczący oraz czy przedmiotowa pomoc była ograniczona do niezbędnego minimum, nie zostały wyjaśnione.

3.4. Zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym: wniosek

- (182) Komisja stwierdza, że przedmiotowa pomoc nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym jako pomoc w celu ratowania lub restrukturyzacji. Poza tym w tym przypadku nie ma zastosowania żadne inne odstępstwo ustanowione w TFUE.

VII. WNIOSEK

- (183) Komisja uznaje, że Republika Słowacka przyznała w sposób niezgodny z prawem umorzenie zobowiązania podatkowego na korzyść Frucona Košice, a. s. z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE. Przedmiotowa pomoc nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie żadnego odstępstwa ustanowionego w TFUE.
- (184) Mimo że wprowadzenie umorzenia przez urząd skarbowy zostało zawieszono do zakończenia przedmiotowego postępowania, Komisja uznaje, że korzyść beneficjenta powstała w momencie, kiedy urząd skarbowy postanowił zrzec się części swoich wierzytelności i w ten sposób udzielił pomocy beneficjentowi. W tym czasie, tj. 23 lipca 2004 r., wszedł w życie układ z wierzycielami. Przewaga beneficjenta nad jego konkurentami polegała na tym, że urząd skarbowy nie wyegzekwował od niego spłaty wierzytelności podatkowych.

⁽³⁵⁾ Próg w odniesieniu do średniego przedsiębiorstwa na mocy wytycznych z 2004 r. wynosi przynajmniej 40 %.

- (185) W celu przywrócenia stanu sprzed udzielenia pomocy pomoc państwa musi zostać odzyskana. Biorąc pod uwagę, że korzyść przyznano w momencie wejścia w życie układu z wierzycielami dnia 23 lipca 2004 r., kwota pomocy, która ma zostać odzyskana, jest pełną kwotą umorzenia, jak określono w układzie.
- (186) Sąd Najwyższy Republiki Słowackiej orzekł jednak, że zaległości z tytułu podatku drogowego wynoszące 424 490 SKK zostały błędnie uwzględnione w układzie. Dlatego też główny dług objęty układem został pomniejszony o tę kwotę, w związku z czym kwota długu należnego urzędowi skarbowemu i uwzględniona w układzie jako prawidłowa wynosiła 640 369 341 SKK.
- (187) Zaległości z tytułu podatku drogowego, które tymczasowo traktowano jako umorzone, zostały całkowicie spłacone dnia 2 sierpnia 2006 r. Należy uwzględnić tę płatność przy obliczaniu kwoty pomocy i odsetek z jej tytułu pozostających do zwrócenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Uchyła się decyzję 2007/254/WE.

Artykuł 2

Pomoc państwa w wysokości 416 515 990 SKK, która została przyznana przez Republikę Słowacką na rzecz spółki Frucona Košice, a.s., jest niezgodna ze rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 3

1. Republika Słowacka podejmie wszelkie niezbędne środki, aby odzyskać od beneficjenta przekazaną mu w sposób niezgodny z prawem pomoc, o której mowa w art. 2, przy uwzględnieniu, że kwota zaległości z tytułu podatku drogowego w wysokości 424 490 SKK została wpłacona na rachunek lokalnego urzędu skarbowego dnia 2 sierpnia 2006 r.
2. Odzyskanie pomocy odbywa się w sposób bezzwłoczny i zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem że pozwalają one na bezzwłoczne i skuteczne wykonanie tej decyzji.
3. Do kwot podlegających zwrotowi dolicza się odsetki za cały okres począwszy od dnia, w którym pomoc została przekazana do dyspozycji spółce Frucona Košice, a. s. do jej faktycznego odzyskania.
4. Odsetki oblicza się zgodnie przepisami rozdziału V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽³⁶⁾. Stopę procentową stosuje się narastająco przez cały okres, o którym mowa w ust. 3.

Artykuł 4

W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Republika Słowacka przekazuje Komisji informacje o środkach podjętych w celu wykonania niniejszej decyzji. Informacje dotyczące środków przedstawia posługując się kwestionariuszem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Słowackiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 października 2013 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

⁽³⁶⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

INFORMACJE DOTYCZĄCE WYKONANIA DECYZJI KOMISJI

1. Obliczenie kwoty pomocy do odzyskania

- 1.1. Proszę podać następujące informacje dotyczące kwoty niezgodnej z prawem pomocy państwa przekazanej do dyspozycji beneficjenta:

Data(-y) ^(°)	Kwota pomocy (*)	Waluta

^(°) Data(-y), w których pomoc (poszczególne transze pomocy) została przekazana do dyspozycji beneficjenta.

^(*) Kwota pomocy przekazana do dyspozycji beneficjenta (w środkach równoważnych pomocy brutto).

Uwagi:

- 1.2. Proszę podać sposób, w jaki zostaną obliczone odsetki należne od kwoty pomocy podlegającej zwrotowi.

2. Planowane i podjęte środki mające na celu odzyskanie kwot pomocy

- 2.1. Proszę szczegółowo opisać, planowane i podjęte środki mające na celu niezwłoczne i skuteczne odzyskanie pomocy. W stosownych przypadkach proszę podać również podstawy prawne poszczególnych podjętych/planowanych środków.
- 2.2. Proszę określić harmonogram procesu odzyskania pomocy. Kiedy odzyskiwanie pomocy zostanie zakończone?

3. Dokonane zwroty pomocy

- 3.1. Proszę podać następujące informacje dotyczące kwot pomocy, które zostały odzyskane od beneficjenta:

Data(-y) ^(°)	Zwrócone kwoty pomocy	Waluta

^(°) Data(-y), w których nastąpił zwrot pomocy.

- 3.2. Proszę załączyć dowody zwrotu kwot pomocy określonych w tabeli w pkt 3.1 powyżej.